

แบบฝึกทักษะการอ่านอย่างมีวิจารณญาณ
โดยใช้วิธี SQ๓R
เล่มที่ ๒ นิทานอินโดนีเซีย : กระจกเจ้าปัญญา

กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๕
หน่วยการเรียนรู้ที่ ๓ วรรณคดีและวรรณกรรม

นางสาวจินตนา พิกุลแก้ว
ตำแหน่ง ครู วิทยฐานะชำนาญการ

โรงเรียนรัตนบุรี อำเภอรัตนบุรี จังหวัดสุรินทร์
สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต ๓๓
สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน
กระทรวงศึกษาธิการ

แบบฝึกทักษะการอ่านอย่างมีวิจารณญาณ
โดยใช้วิธี SQ๓R
เล่มที่ ๒ นิทานอินโดนีเซีย : กระเจิงเจ้าปัญญา

กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๕
หน่วยการเรียนรู้ที่ ๓ วรรณคดีและวรรณกรรม

นางสาวจินตนา พิกุลแก้ว
ตำแหน่ง ครู วิทยฐานะชำนาญการ

โรงเรียนรัตนบุรี อำเภอรัตนบุรี จังหวัดสุรินทร์
สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต ๓๓
สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน
กระทรวงศึกษาธิการ

คำนำ

การอ่านอย่างมีวิจารณญาณจัดเป็นการอ่านขั้นสูง มีความสำคัญมากสำหรับนักเรียน ทุก
ระดับชั้น มีความสำคัญในการพัฒนาความคิดให้เป็นคนมีเหตุผล คิดไตร่ตรองสิ่งที่อ่าน แยกแยะ
ข้อเท็จจริง ความคิดเห็น สรุปประเด็นที่สำคัญ ประเมินคุณค่าของสิ่งที่อ่าน และสามารถนำไป
พัฒนาตนเองและสังคมได้

การเรียนการสอนภาษาไทยนั้น พบว่านักเรียนส่วนใหญ่ยังขาดวิจารณญาณในการตอบ
คำถาม ทั้งนี้ผู้สอนได้ประเมินจากการตอบคำถามระหว่างเรียน การทำแบบทดสอบต่างๆของ
นักเรียน พบว่านักเรียนจะมีคะแนนที่ต่ำในสาระที่ ๕ วรรณคดีและวรรณกรรม เพื่อกระตุ้นความ
สนใจเพิ่มความเข้าใจในบทเรียนเกี่ยวกับวรรณคดีและวรรณกรรม ผู้สอนจึงจัดทำแบบฝึกทักษะการ
อ่านอย่างมีวิจารณญาณโดยวิธี SQ๓R ขึ้น โดยเลือกนิทานพื้นบ้านกลุ่มประเทศอาเซียนนำมาแต่ง
เป็นบทร้อยกรองให้นักเรียนอ่านง่ายขึ้น เพิ่มอรรถรสในการอ่าน เพิ่มความรู้ ส่งเสริมสมรรถนะและ
คุณลักษณะอันพึงประสงค์ให้แก่นักเรียน เพราะนิทานพื้นบ้านมักจะให้แง่คิดและมีคติธรรมแฝงอยู่
ทุกเรื่อง ทั้งนี้จุดประสงค์ในการจัดทำจัดทำแบบฝึกทักษะการอ่านอย่างมีวิจารณญาณโดยวิธี SQ๓
R เพื่อให้ นักเรียนใช้ประกอบการเรียน และศึกษาหาความรู้เพิ่มเติมด้วยตนเองตามศักยภาพ

ขอขอบคุณ นายปริญญา พุ่มไ้ม่ ผู้อำนวยการโรงเรียนรัตนบุรี นายนิรันดร์ บุญอาจ
รองผู้อำนวยการโรงเรียน ครูและบุคลากรโรงเรียนรัตนบุรีทุกคนที่มีส่วนร่วม ที่ให้คำแนะนำ
มีส่วนร่วม ในการจัดทำหนังสือเล่มนี้จนเสร็จสมบูรณ์

จินตนา พิกุลแก้ว

หน้า

คำนำ	ก
คำชี้แจง	ด
จุดประสงค์การเรียนรู้	๓
ใบความรู้ เรื่อง SQ3R	๔
เนื้อหา กระจนเจ้าปัญญา	๖
แบบบันทึกกิจกรรมที่ ๑ ขั้นที่ ๑ การอ่านสำรวจ (Survey = S)	๑๓
แบบบันทึกกิจกรรมที่ ๒ ขั้นที่ ๒ การตั้งคำถาม (Question =Q)	๑๔
แบบบันทึกกิจกรรมที่ ๓ ขั้นที่ ๓ การอ่านอย่างรอบคอบ (Read =R)	๑๕
แบบบันทึกกิจกรรมที่ ๔ ขั้นที่ ๔ การจดจำ (Recite = R)	๑๖
แบบบันทึกกิจกรรมที่ ๕ ขั้นที่ ๕ การทบทวน (Review =R)	๑๗
เฉลย แบบบันทึกกิจกรรมที่ ๑ ขั้นที่ ๑ การอ่านสำรวจ (Survey = S)	๑๘
เฉลยแบบบันทึกกิจกรรมที่ ๒ ขั้นที่ ๒ การตั้งคำถาม (Question =Q)	๑๙
เฉลยแบบบันทึกกิจกรรมที่ ๓ ขั้นที่ ๓ การอ่านอย่างรอบคอบ (Read =R)	๒๐
เฉลยแบบบันทึกกิจกรรมที่ ๔ ขั้นที่ ๔ การจดจำ (Recite = R)	๒๑
เฉลยแบบบันทึกกิจกรรมที่ ๕ ขั้นที่ ๕ การทบทวน (Review =R)	๒๒
แบบทดสอบหลังเรียน	๒๓
เฉลยแบบทดสอบหลังเรียน	๒๕
ใบความรู้เพิ่มเติมเรื่องโวหาร	๒๗
แบบทดสอบตอนที่ ๒	๓๔
เฉลยแบบทดสอบ	๓๘
เกณฑ์การประเมิน	๔๐
บรรณานุกรม	๔๖
ภาคผนวก	๔๒
ประเทศอินโดนีเซีย	๕๓
วัฒนธรรมอินโดนีเซีย	๕๔
สัตว์ประจำชาติอาเซียน	๕๙

คำชี้แจง สำหรับครูผู้สอน

๑. แบบฝึกทักษะการอ่านอย่างมีวิจารณญาณโดยวิธี SQ๓R วิชาภาษาไทย เรื่อง กระเจงเจ้าปัญญา เล่มนี้ใช้ประกอบแผนการจัดการเรียนรู้ วิชาภาษาไทยพื้นฐาน รหัส ท๓๒๑๐๒ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๕
๒. ผู้สอนต้องศึกษา เนื้อหาวิชา แผนการจัดการเรียนรู้ให้เข้าใจก่อนทำการสอน และต้องเตรียม วัสดุ อุปกรณ์ ต่างๆ เพื่อใช้ในการสอนตามที่ระบุไว้ในแผนการจัดการเรียนรู้แต่ละเรื่อง
๓. การจัดการเรียนการสอน แบ่งออกเป็นขั้นตอน ดังนี้
 - ขั้นที่ ๑ นำเข้าสู่บทเรียน
 - ขั้นที่ ๒ นักเรียนปฏิบัติการอ่านตามวิธี SQ๓R
 - ขั้นที่ ๓ ประกอบกิจกรรมการเรียนการสอนนำเสนอเนื้อหา
 - ขั้นที่ ๔ กิจกรรมการฝึก
 - ขั้นที่ ๕ กิจกรรมการนำไปใช้
 - ขั้นที่ ๖ สรุปผล
 - ขั้นที่ ๗ ทดสอบหลังเรียน
๔. การจัดกิจกรรมการเรียนการสอน ผู้สอนจะเป็นผู้คอยกำกับดูแล ชี้แนะนักเรียนอย่างใกล้ชิด
๕. หลังจากเรียนจบในแต่ละเรื่องแล้ว ให้นักเรียนทำแบบทดสอบหลังเรียน
๖. แจ้งผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนให้นักเรียนทราบและเก็บข้อมูลต่างๆเพื่อนำไปพัฒนาผู้เรียนต่อไป
๗. นักเรียนสามารถยืมแบบฝึกทักษะการอ่านอย่างมีวิจารณญาณโดยวิธี SQ๓R เล่มนี้ ไปเรียน หรือศึกษาด้วยตนเองในเวลาว่างได้ โดยกำหนดเวลาตามความเหมาะสม (ภายหลังประกอบแผนการสอนนั้นๆ)
๘. ครูแนะนำวิธีใช้ให้นักเรียนเข้าใจก่อนนำไปใช้ และคอยให้คำปรึกษาแก่นักเรียนที่มีปัญหา

คำชี้แจง สำหรับนักเรียน

การใช้แบบฝึกทักษะการอ่านอย่างมีวิจารณญาณโดยวิธี SQ๓R วิชาภาษาไทย
นิทานอินโดนีเซีย เรื่อง กระจกเจ้าปัญญาให้นักเรียนปฏิบัติกิจกรรม ตามบทบาท
นักเรียนดังนี้

ตอนที่ ๑ การฝึกปฏิบัติ

๑. นักเรียนปฏิบัติกิจกรรมตามคำแนะนำของผู้สอนอย่างเคร่งครัด
๒. นักเรียนปฏิบัติกิจกรรมตามวิธี SQ๓R โดยศึกษาเนื้อหา ทำแบบฝึก
กิจกรรมและแบบทดสอบหลังเรียน อย่างเต็มความสามารถ
๓. นักเรียนต้องมีส่วนร่วมในกิจกรรมที่กำหนดในแต่ละเรื่องให้ครบทุกกิจกรรม
และทำงานอย่างเป็นระบบ
๔. นักเรียนต้องมีความสามารถในการเรียน ไม่สร้างความรำคาญแก่ผู้อื่นขณะปฏิบัติ
กิจกรรม
๕. นักเรียนมีส่วนร่วมในกิจกรรมการเรียนการสอน มีวินัย มีความรับผิดชอบตรง
ต่อเวลาและกล้าแสดงออก
๖. นักเรียนไม่ดูเฉยก่อนการปฏิบัติทุกกิจกรรม

ตอนที่ ๒ การนำไปใช้

๗. หลังจากทำแบบทดสอบหลังเรียนตอนที่๑ เสร็จแล้ว ให้นักเรียนทุกคน
ในกลุ่มอ่านใบความรู้ตอนที่๒ ช่วยกันจับประเด็นความสำคัญจากใบ
ความรู้โดยวิธี SQ๓R เพื่อทบทวนวิธีการปฏิบัติตามวิธี SQ๓R หลังจากนั้นให้
นักเรียนร่วมอภิปรายแล้วตอบคำถามในแบบทดสอบตอนที่ ๒

จุดประสงค์ การเรียนรู้

เมื่อนักเรียนเรียนแบบฝึกทักษะการอ่านอย่างมีวิจารณญาณโดยวิธี SQ๓R
วิชาภาษาไทย นิทานอินโดนีเซีย เรื่อง กระจกเจ้าปัญญา แล้วนักเรียนจะมีความสามารถดังต่อไปนี้

ด้านความรู้

๑. ปฏิบัติตามลำดับขั้นตอนวิธีอ่านแบบ SQ๓R ขณะอ่านเรื่องที่กำหนดให้ได้ถูกต้อง
๒. ตอบคำถามจากเรื่องที่อ่านได้ถูกต้อง
๓. เข้าใจเรื่องโวหารได้ถูกต้อง
๔. เข้าใจและเห็นคุณค่างานประพันธ์

ด้านสมรรถนะสำคัญของผู้เรียน

๑. ความสามารถในการสื่อสาร
๒. ความสามารถในการคิด
๓. ความสามารถในการใช้ทักษะชีวิต
๔. ความสามารถในการใช้เทคโนโลยี

ด้านคุณลักษณะอันพึงประสงค์

๑. มีวินัย
๒. ใฝ่เรียนรู้
๓. มุ่งมั่นในการทำงาน
๔. อยู่อย่างพอเพียง

ใบความรู้

เอมอร เนียมน้อย, ๒๕๕๐. ได้กล่าวว่า การอ่านอย่างมีวิจารณญาณ หมายถึงการอ่านในระดับสูงที่ผู้อ่านต้องใช้ความคิดพิจารณาสิ่งที่อ่านอย่างรอบคอบ ถี่ถ้วน มีเหตุผล เพื่อวิเคราะห์หาคำตอบ สรุปสาระสำคัญ ทั้งเข้าใจความหมายโดยนัยของถ้อยคำ น้ำเสียง จุดประสงค์ของผู้เขียน สามารถแยกแยะข้อเท็จจริง ความคิดเห็น และประเมินคุณค่าของสิ่งที่อ่านอย่างถูกต้องเที่ยงธรรม พฤติกรรมที่แสดงถึงความสามารถในการอ่านอย่างมีวิจารณญาณมีดังนี้

๑. การจำแนกประเภทของงานเขียน
๒. สามารถแยกแยะส่วนที่เป็นข้อเท็จจริง ความคิดเห็น
๓. สามารถอธิบายความหมายของคำ สำนวนโวหาร
๔. ตัดสินได้ว่าสิ่งใดถูก สิ่งใดผิด
๕. สามารถบอกจุดประสงค์ของผู้เขียน
๖. สามารถบอกแนวคิดหลัก
๗. สามารถบอกน้ำเสียง หรือความรู้สึกของผู้เขียน
๘. สามารถบอกโครงเรื่อง สรุปเรื่อง
๙. สามารถประเมินคุณค่าของเรื่องที่อ่าน

การอ่านวิธี SQ๓R เป็นการอ่านที่ช่วยพัฒนาศักยภาพของผู้อ่านให้มีความรอบคอบ สามารถวิเคราะห์ สรุปสาระสำคัญของสิ่งที่อ่านได้ มีลำดับขั้นตอนดังต่อไปนี้ คือ

ขั้นที่ ๑ การอ่านสำรวจ (Survey = S) หมายถึง การอ่านสำรวจอย่างคร่าวๆ ตั้งแต่ชื่อเรื่อง ผู้แต่ง และเนื้อเรื่องทั้งหมด โดยการกวาดสายตารวดเร็ว

ขั้นที่ ๒ การตั้งคำถาม (Question = Q) หมายถึงการตั้งคำถามในเรื่องที่ตนอยากรู้จากเรื่องที่อ่าน จะตั้งคำถามจากเรื่องที่อ่านตามลำดับหัวข้อในแต่ละย่อหน้า ด้วยวิธีเขียนคำถามลงในกระดาษเพื่อค้นหาคำตอบต่อไป

ขั้นที่ ๓ การอ่านอย่างรอบคอบ (Read = R) หมายถึง การอ่านอย่างละเอียดรอบคอบ เพื่อจับใจความสำคัญของเรื่อง และตอบคำถามที่บันทึกไว้ ในขั้นนี้อาจมีคำถามและคำตอบเพิ่มขึ้นจากเดิม

ขั้นที่ ๔ การจดจำ (Recite = R) การเล่าเรื่องที่อ่านมาทั้งหมดด้วยคำพูดของตนเองและพิจารณาว่า ตอบคำถามได้ครบถ้วนหรือไม่ แล้วจดบันทึกเตือนความจำ

ขั้นที่ ๕ การทบทวน (Review =R) หมายถึงการทบทวนเรื่องราวทั้งหมดที่อ่านมา ทำบันทึกย่อจากความจำว่าจำได้หรือไม่ ทบทวนสาระสำคัญหลัก สาระสำคัญรองอีกครั้ง เพื่อหาจุดประสงค์ ความคิดหลักและน้ำเสียงของผู้เขียน

ที่มา: เอมอร์ เนียมน้อย. (๒๕๕๑).พัฒนาการอ่านอย่างมีวิจารณญาณด้วยวิธี SQ๓R.
กรุงเทพฯ: สุวีริยาสาส์น.

ตอนที่ ๑

กระจงเจ้าปัญญา

ดอกกล้วยไม้ราตรี
สดสวยงามตระการ

กล้วยไม้ที่บ้านได้นาน
อยู่คู่บ้านชาวอินโด

ตำนานครั้งก่อนเก่า
กระจงตัวไม้โต
วันหนึ่งร้อนอบอ้าว
เสื่อโครงเดินยามใจ
โอ้โฮ! กระจงน้อย
ข้านี้ยังอ่อนแรง
มาเถิดอาหารข้า
ข้าเรียกจงเร็วพลัน
กระจงตัวสั้นเทา
แก้มขี้เอยวจี
อาหารอย่างข้านี้
ท่านหิวมานั่นนาน

มีเรื่องเล่านานอีกโ
แต่เลิศล้ำปัญญาไว
กระจงก้าวกินน้ำใส
ฮ่าฮ่าไฮ้เริ่มสำแดง
น่าอร่อยไม่พอมแห่ง
ขาดอาหารมาหลายวัน
เจ้าจงมาอย่าหุนหัน
อย่าแก่งกันมาดีดี
ไม่ตลาดเขลาหรือคิดหนี
ว่าท่านนี้น่าสงสาร
รสไม่ดีตามต้องการ
ควรลิ้มรสอาหารดี

ท่านมากับข้าไหม
อาหารรสเลิศดี
คือเนื้อคนทั้งผอง
เขาเล่าขายลยิน
เพราะคนฉลาดนัก
ล่วงรู้ทั่วแดนไตร
คนนั้นมีอำนาจ
เชิญท่านโปรดยาตรา
เสื่อนั้นฉงนใจ
ควรเราต้องไปล
ตกลงกระจงน้อย
หากเจ้าจะพาไป
แต่หากไม่มีคน
เจ้านั้นดุจเชลย
กระจงรีบรับคำ
ไปเถอะรีบเร่งเฝ้า

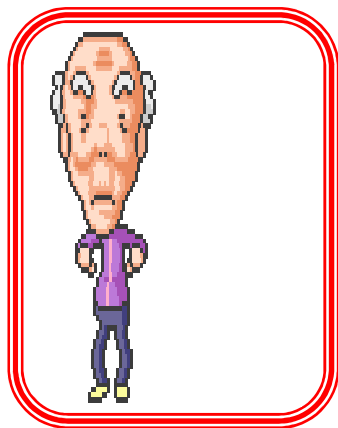
สักครู่เด็กผ่านมา
สิ่งนั้นไม่ใช่คน
เสื่อเชื่อรอต่อไป
ชายแก่เดินยากเย็น

จะพาไปในถิ่นที่
มากคุณค่าท่านควรกิน
ท่านควรลองให้รู้สิ้น
หากได้กินสุขุทัย
เกินใครจักทำร้ายได้
และยิ่งใหญ่ในโลก
และเก่งกาจมากนักหนา
เราจะพาไปหาคน
คนคือใครเก่งกว่าตน
ชื่อว่าคนเก่งอย่างไร
หยุดปากพล่อยเสียนิสัย
ข้าก็ไม่ขัดขวางเลย
ยอมจำนนข้านะเหว
ต้องยอมเป็นอาหารเรา
ท่านอย่าเ้าให้หงอยเหงา
สองข้างทางต้องมีคน

กระจงว่าอย่าสับสน
ยี่สิบปีถึงจะเป็น
สักครูใหญ่ก็มองเห็น
งกเงกเงินเกินบรรยาย

เสื่อว่าใช้คนใหม่
โธ่ท่านจงพ่อนคลาย
ไม่ใช่คนหรือกหนา
นี่แค่เศษเดนคน
แต่ข้าหิวแล้วนะ
เดนคนไม่เป็นไร
กระจงรีบบอกว่า
ระดับท่านต้องกินนั้น
เสื่อโง่พยักหน้า
ใช้แล้วควรเบี่ยงเบน

ชั่วครูพรานผ่านมา
นั้นคนอย่ารอรื
เสื่อโครงไม่รอช้า
พรานนั้นเร็วเกินใคร
เสื่อไม่ระวังตัว
เสื่อร้ายลั่นซีวี
ไปที่ทะเลสาบ
กินน้ำลึมนึกกลัว
เจ็บแปลบที่ขาขวา
นิกได้ตั้งใจจินต์

กระจงได้ตอบดังหมาย
รอตไปอย่างอดทน
ขอท่านอย่าคิดสับสน
ขอท่านทนรอตไป
แล้วนี้จะรอตถึงไหน
ข้ากินได้ไม่ว่ากัน
โธ่ท่านจำจงฟังฉัน
แต่ชั้นคนใช้เศษเดน
ยอมรับว่าตนโหดเด่น
ต้องเลือกเฟ้นอาหารดี

กระจงว่ามาแล้วนี่
ท่านจงรีบกินทันใด
รีบขวางหน้าอวดยิ่งใหญ่
สาตกระสุนไปทันที
โดนยิงหัวตายคาที่
กระจงหนีเลयरอดตัว
หลังจากปราบเจ้าเสื่อชั่ว
จะเข้าคู่อรินทร์
กะจะอำปากร้องดื่น
จึงร้องต่ำสูงสุमार

เหวยเหวยเจ้าเง่า
 ขอนไม้ที่ลอยผ่าน
 ขาเรากับท่อนไม้
 นี่เฝงพิศเข้า
 ว่าปลางยกขาซ้าย
 จระเข้ไม่มันใจ
 กระจงกระโดดแพลัว
 โง่กว่าเราทุกครา
 พุทโธ!จระเข้
 ว่าลาโง่เกินทน
 ขาเรากับท่อนไม้
 ว่าแล้วหัวเราะว่า
 กระจงหลงตนเอง
 สัตว์อื่นว่าเป็นรอง

หวังจับเราเป็นอาหาร
 เจ้าก็จับแทนเรา
 แยกไม่ได้ช่างโง่เขลา
 ขาของเราอยู่นี่ไง
 แกวงโยกย้ายกระตุกไหว
 อ้าปากปล่อยไล่จับขา
 เรารอดแล้วดีจริงหนา
 รอดแล้วจำยืมอวดตน
 นี่จบเห่ทุกแห่งหน
 แต่เจ้านั้นโง่กว่าลา
 แยกไม่ได้โง่จริงหนา
 เดินจากมาอย่างลำพอง
 ว่าตนเก่งหยิ่งผยอง
 และจะต้องด้อยกว่าตัว

ที่มา: http://image.baidu.co.th/s?cl=o&tn=SE_gthimage_ebolv๘๓

กระจงทำหอยทาก
 แข่งเดินหรือเจ้ากลัว
 หอยทากรับคำท้า
 กระจงให้สังวร

ข้าน้อยอยากให้รู้ทั่ว
 จึงหลบเลี้ยงไม่ต่อกร
 ด้วยรู้ว่าต้องสั่งสอน
 อย่าเย่อหยิ่งหลงมกมาย

นัดเพื่อนเดินรุดหน้า
 กระจงรีบแทบตาย
 กระจงไม่ยอมแพ้
 พ่ายแพ้ทุกเวลา
 ไม่รู้ว่าหอยทาก
 สลับตัวกันและกัน
 กระจงเหนื่อยยิ่งนัก
 ลืมนึกใช้ปัญญา
 กระจงวิ่งหลายรอบ
 สุดท้ายยอมแล้วเชียว
 นี่คือนวนคำสอน
 ว่าเราอย่าละเลย
 อย่าคิดว่าตนเก่ง
 เจียมตนจะพ้นภัย

อยู่รอท่าตรงจุดหมาย
 ก็ยังพ่ายในทุกครา
 แสนย่าแย่งนักหนา
 แม้ตั้งหน้ารีบรุดพลัน
 ฉลาดมากเปลี่ยนเพื่อนนั้น
 ถึงจุดหมายก่อนทุกครา
 ไม่หยุดพักอย่างใดหนา
 ว่าหอยทากตัวนิดเดียว
 จนเหนื่อยหอบแทบหน้าเขียว
 ยอมจริงเจียวยอมแล้วเอย
 คนรุ่มก่อนขอเฉลย
 หรือมองข้ามค่าของใคร
 ทำอวดแบ่งมัวผลอไพล
 ไม่แพ้พ่ายดังกระจง

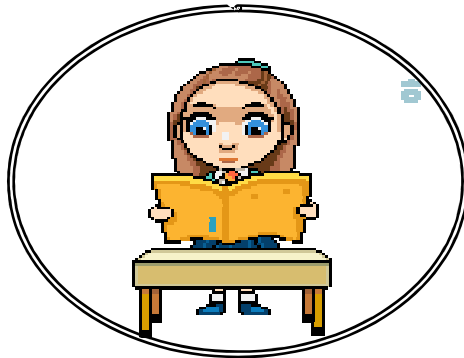
คำศัพท์

ยาตรา	เดิน
ยล	ดู
แดนไตร	สามโลก มนุษย์ สวรรค์ นรก

ที่มา (เนื้อเรื่อง) : ส. พลายน้อย . (๒๕๕๕). นิทานอินโดนีเซีย. กรุงเทพฯ: สถาพรบุ๊คส์.

การอ่านอย่างมีวิจารณญาณ โดย วิธี SQ๓ R

ขั้นที่ ๑ การอ่านสำรวจ (Survey = S) หมายถึง การอ่านสำรวจอย่างคร่าวๆ ตั้งแต่ชื่อเรื่อง ผู้แต่ง และเนื้อเรื่องทั้งหมด โดยการกวาดสายตาอย่างรวดเร็ว

ขั้นที่ ๒ การตั้งคำถาม (Question =Q) หมายถึงการตั้งคำถามในเรื่องที่ตนอยากรู้จากเรื่องที่อ่าน จะตั้งคำถามจากเรื่องที่อ่านตามลำดับหัวข้อในแต่ละย่อหน้า ด้วยวิธีเขียนคำถามลงในกระดาษเพื่อค้นหาคำตอบต่อไป

ขั้นที่ ๓ การอ่านอย่างรอบคอบ (Read =R) หมายถึง การอ่านอย่างละเอียดรอบคอบ เพื่อจับใจความสำคัญของเรื่อง และตอบคำถามที่บันทึกไว้ ในขั้นนี้อาจมีคำถามและคำตอบเพิ่มขึ้นจากเดิม (การอ่านอย่างรอบคอบนักเรียนสามารถขีดเส้นใต้ประเด็นสำคัญไว้ หลังจากอ่านรอบแรก ควรอ่านทบทวนอีกหนึ่งรอบเพื่อความเข้าใจที่ชัดเจน

ขั้นที่ ๔ การจดจำ (Recite = R) การเล่าเรื่องที่อ่านมาทั้งหมดด้วยคำพูดของตนเองและพิจารณาว่า ตอบคำถามได้ครบถ้วนหรือไม่ แล้วจดบันทึกเตือนความจำ

ขั้นที่ ๕ การทบทวน (Review =R) หมายถึงการทบทวนเรื่องราวทั้งหมดที่อ่านมา ทำบันทึกย่อจากความจำว่าจำได้หรือไม่ ทบทวนสาระสำคัญหลัก สาระสำคัญรองอีกครั้ง เพื่อหาจุดประสงค์ ความคิดหลักและน้ำเสียงของผู้เขียน

หมายเหตุ ในขั้นตอนที่ ๕ นักเรียนทบทวนสาระสำคัญของเนื้อเรื่องทั้งนี้ สามารถแลกเปลี่ยนความคิดเห็นกับเพื่อนๆในกลุ่มหรือในห้องได้ตามความเหมาะสม

แบบบันทึกกิจกรรม
การอ่านอย่างมีวิจารณญาณ โดยวิธี SQ๓R
นิทานอินโดนีเซีย เรื่อง กระจกเจ้าปัญญา

ขั้นที่ ๑ การอ่านสำรวจ (Survey = S) หมายถึง การอ่านสำรวจอย่างคร่าวๆ ตั้งแต่ชื่อเรื่อง ผู้แต่ง และเนื้อเรื่องทั้งหมด โดยการกวาดสายตาอย่างรวดเร็ว (๔ คะแนน)

แบบบันทึกกิจกรรมที่ ๑ ขั้นที่ ๑ การอ่านสำรวจ (Survey = S)

คำชี้แจง ให้นักเรียนสำรวจชื่อเรื่อง ผู้แต่ง เนื้อเรื่องคร่าวๆ เกี่ยวกับอะไร

๑. นิทานเรื่องนี้ชื่อว่า.....
๒. นิทานเรื่องนี้เป็นนิทานประจำชาติใด.....
๓. นิทานเรื่องนี้ น่าจะเกี่ยวกับเรื่องอะไร.....

ขั้นที่ ๒ การตั้งคำถาม (Question =Q) หมายถึงการตั้งคำถามในเรื่องที่ตนอยากรู้จากเรื่องที่อ่าน
จะตั้งคำถามจากเรื่องที่อ่านตามลำดับหัวข้อในแต่ละย่อหน้า ด้วยวิธีเขียนคำถามลงในกระดาษเพื่อ
ค้นหาคำตอบต่อไป (๔ คะแนน)

แบบบันทึกกิจกรรมที่ ๒ ขั้นที่ ๒ การตั้งคำถาม (Question =Q)

คำชี้แจง ให้นักเรียนตั้งคำถามจากการอ่านนิทานเรื่อง กระจกเจ้าปัญญา

๑. คำถามวิเคราะห์รูปแบบคำประพันธ์

.....

.....

๒. คำถามวิเคราะห์เนื้อหาหรือเนื้อเรื่อง

.....

.....

.....

๓. คำถามวิเคราะห์สำนวนภาษา

.....

.....

.....

๔. คำถามวิเคราะห์ทัศนะของผู้แต่ง

.....

.....

๕. คำถามอื่นๆ

.....

.....

.....

ขั้นที่ ๓ การอ่านอย่างรอบคอบ (Read =R) หมายถึง การอ่านอย่างละเอียดรอบคอบ เพื่อจับใจความสำคัญของเรื่อง และตอบคำถามที่บันทึกไว้ ในขั้นนี้อาจมีคำถามและคำตอบเพิ่มขึ้นจากเดิม (๔ คะแนน)

แบบบันทึกกิจกรรมที่ ๓ ขั้นที่ ๓ การอ่านอย่างรอบคอบ (Read =R)

คำชี้แจง ให้นักเรียนตอบคำถามจากแบบบันทึกกิจกรรมที่๒ ที่นักเรียนตั้งไว้ให้ถูกต้อง

๑. คำถามวิเคราะห์รูปแบบคำประพันธ์

.....

.....

๒. คำถามวิเคราะห์เนื้อหาหรือเนื้อเรื่อง

.....

.....

.....

๓. คำถามวิเคราะห์สำนวนภาษา

.....

.....

.....

๔.คำถามวิเคราะห์ทัศนะของผู้แต่ง

.....

.....

๕.คำถามอื่นๆ

.....

.....

ขั้นที่ ๔ การจดจำ (Recite = R) การเล่าเรื่องที่อ่านมาทั้งหมดด้วยคำพูดของตนเองและพิจารณาว่า
ตอบคำถามได้ครบถ้วนหรือไม่ แล้วจดบันทึกเตือนความจำ (๔ คะแนน)

แบบบันทึกกิจกรรมที่ ๔ ขั้นที่ ๔ การจดจำ (Recite = R)

คำชี้แจง ให้นักเรียนทบทวนคำตอบจากคำถามทั้งหมดในเนื้อเรื่อง จดบันทึกด้วยคำพูดของตนเอง

ความคิดหลัก.....

.....

ความคิดรอง

.....

ใคร

.....

ทำอะไร

.....

ที่ไหน

.....

เมื่อไร.....

.....

อย่างไร.....

.....

ผลที่ได้รับ

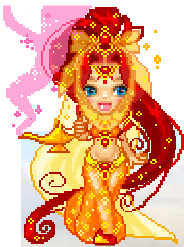
.....

ขั้นที่ ๕ การทบทวน (Review = R) หมายถึงการทบทวนเรื่องราวทั้งหมดที่อ่านมา ทำบันทึกย่อจาก
ความจำว่าจำได้หรือไม่ ทบทวนสาระสำคัญหลัก สาระสำคัญรองอีกครั้ง เพื่อหาจุดประสงค์
ความคิดหลักและน้ำเสียงของผู้เขียน (๔ คะแนน)

แบบบันทึกกิจกรรมที่ ๕ ขั้นที่ ๕ การทบทวน (Review =R)

คำชี้แจง ให้นักเรียนวิเคราะห์ประเด็นสำคัญของนิทานเรื่อง กระเจิงเจ้าปัญญา จดบันทึกด้วยคำพูดของตนเอง

[illegible]

ที่มา: <http://www.gosmileholiday.com/index.php?lay=show&ac=article&>[ออนไลน์].

สืบค้นข้อมูล เมื่อวันที่ ๒๙ สิงหาคม ๒๕๕๗.

เฉลยแบบบันทึกกิจกรรม
การอ่านอย่างมีวิจารณญาณ โดยวิธี SQ๓R
นิทานอินโดนีเซีย เรื่อง กระจกเจ้าปัญญา

ขั้นที่ ๑ การอ่านสำรวจ (Survey = S) หมายถึง การอ่านสำรวจอย่างคร่าวๆ ตั้งแต่ชื่อเรื่อง ผู้แต่ง และเนื้อเรื่องทั้งหมด โดยการกวาดสายตาอย่างรวดเร็ว (๔ คะแนน)

แบบบันทึกกิจกรรมที่ ๑ ขั้นที่ ๑ การอ่านสำรวจ (Survey = S)

คำชี้แจง ให้นักเรียนสำรวจชื่อเรื่อง ผู้แต่ง เนื้อเรื่องคร่าวๆ เกี่ยวกับอะไร

๑. นิทานเรื่องนี้ชื่อว่า.....กระจกเจ้าปัญญา.....
๒. นิทานเรื่องนี้เป็นนิทานประจำชาติใด.....อินโดนีเซีย.....
๓. นิทานเรื่องนี้ น่าจะเกี่ยวกับเรื่องอะไร.....การรู้จักวิธีการแก้ปัญหา การใช้ปัญญาของกระจก.....

ที่มา: http://www.lampangvc.ac.th/lvcasean/page_indonesiam.html[ออนไลน์].

วันที่สืบค้น ๒๐ สิงหาคม ๒๕๕๗.

ขั้นที่ ๒ การตั้งคำถาม (Question =Q) หมายถึงการตั้งคำถามในเรื่องที่ตนอยากรู้จากเรื่องทีอ่าน
จะตั้งคำถามจากเรื่องทีอ่านตามลำดับหัวข้อในแต่ละย่อหน้า ด้วยวิธีเขียนคำถามลงในกระดาษเพื่อ
ค้นหาคำตอบต่อไป (๔ คะแนน)

แบบบันทึกกิจกรรมที่ ๒ ขั้นที่ ๒ การตั้งคำถาม (Question =Q)

คำชี้แจง ให้นักเรียนตั้งคำถามจากการอ่านนิทานเรื่อง กระจกเจ้าปัญญา

๑. คำถามวิเคราะห์รูปแบบคำประพันธ์

- นิทานเรื่องนี้แต่งเป็นคำประพันธ์ประเภทใด
- นิทานเรื่องนี้แต่งโดยใช้ร้อยกรองรูปแบบใด

๒. คำถามวิเคราะห์เนื้อหาหรือเนื้อเรื่อง ...

- นิทานเรื่องนี้เกิดที่ใด- เป็นเรื่องที่เกี่ยวข้องกับอะไร
- กระจกทำอะไรจึงรอดพ้นจากการเป็นเหยื่อของเสือ
- ทำไมกระจกจึงพ่ายแพ้ต่อหอยทากทั้งที่หอยทากตัวเล็กกว่า

๓. คำถามวิเคราะห์สำนวนภาษา

- ภาษาที่ใช้ในคำประพันธ์ เข้าใจง่าย เหมาะสมหรือไม่
- มีการใช้โวหารภาพพจน์หรือไม่
- คำที่สรรใช้มีความงดงามเหมาะสมกับเรื่อง อ่านง่าย เข้าใจ
- ภาษา ที่ใช้สื่ออารมณ์ชัดเจนเพียงใด

๔.คำถามวิเคราะห์ทัศนคติของผู้แต่ง

- ผู้แต่งต้องการสื่อสารเรื่องอะไรชัดเจนที่สุดเพื่อให้ผู้อ่านได้เกิดแนวคิด ที่ดี หรือคล้อยตาม

๕.คำถามอื่นๆ

- ปัญญาเปรียบประดุจอาวุธ จริงหรือไม่
- นิทานเรื่องนี้คล้ายนิทานเรื่องใดมากที่สุด

ขั้นที่ ๓ การอ่านอย่างรอบคอบ (Read =R) หมายถึง การอ่านอย่างละเอียดรอบคอบ เพื่อจับใจความสำคัญของเรื่อง และตอบคำถามที่บันทึกไว้ ในขั้นนี้อาจมีคำถามและคำตอบเพิ่มขึ้นจากเดิม (๔ คะแนน)

แบบบันทึกกิจกรรมที่ ๓ ขั้นที่ ๓ การอ่านอย่างรอบคอบ (Read =R)

คำชี้แจง ให้นักเรียนตอบคำถามจากแบบบันทึกกิจกรรมที่๒ ที่นักเรียนตั้งไว้ให้ถูกต้อง

๑. คำถามวิเคราะห์รูปแบบคำประพันธ์

-คำประพันธ์แต่งเป็นร้อยกรองประเภทกาพย์ยานี ๑๑

๒. คำถามวิเคราะห์เนื้อหาหรือเนื้อเรื่อง

-นิทานเรื่องนี้เกิดที่ป่าแห่งหนึ่ง ที่มีฝูงสัตว์อาศัยอยู่มากมาย เสือพบกระเจงและจะจับกระเจงกินเป็นอาหารแต่กระเจงข่มความกลัวบอกเสื่อว่าจะพาเสื่อไปกินคน เพราะคนเป็นอาหารชั้นดีที่สุดเพราะมีความสามารถเก่งกว่าทุกคน เสื่อเชื่อและปฏิบัติตาม เสื่อและกระเจงร่อยู่อ้างทาง ครั้งที่๑ เด็กเดินผ่านมา กระเจงบอกว่าไม่ใช่คน ต้องรออีก ๒๐ ปี ครั้งที่๒ ชายชราเดินผ่านมากกระเจงบอกว่าเป็นเศษเดนคน ไม่ใช่คน ไม่ให้เสื่อกิน ครั้งที่๓ พรานป่าผ่านมากกระเจงบอกเสื่อกินได้เลย แต่พรานมีความเร็วกว่าเสื่อจึงยิงเสื่อตาย กระเจงจึงรอด กระเจงไปกินน้ำที่แม่น้ำ จระเข้จับขา แต่กระเจงหลอกว่าเป็นท่อนไม้ จระเข้หลงกลจึงอ้าปากปล่อยกระเจงรอดตายได้อีกครั้ง กระเจงจึงเชื่อมั่นและหลงตนเองว่าตนเองเก่งเกินใคร จึงไปท้าแข่งเดินกับหอยทาก หอยทากให้เพื่อนไปหยุดรอที่จุดหมายทุกจุด ทำให้กระเจงพ่ายแพ้ เพราะลืมนำไม้เท้าและมีความประมาท

๓. คำถามวิเคราะห์สำนวนภาษา

-ภาษาที่ใช้อ่านเข้าใจง่าย แสดงนาฏการได้ชัดเจน ใช้โวหารภาพพจน์เปรียบเทียบได้ชัดเจน เข้าใจเนื้อเรื่องได้ง่ายขึ้น.....

๔.คำถามวิเคราะห์ทัศนคติของผู้แต่ง

-ผู้แต่งต้องการสื่อเรื่องการใช้ปัญญา การเอาตัวรอด และความไม่ประมาท

๕.คำถามอื่นๆ

ปัญญาเปรียบประดุจอาวุธเพราะสามารถแก้ปัญหาได้

นิทานเรื่องนี้คล้ายนิทานเรื่องกระต่ายกับเต่า

ขั้นที่ ๔ การจดจำ (Recite = R) การเล่าเรื่องที่อ่านมาทั้งหมดด้วยคำพูดของตนเองและพิจารณาว่า
ตอบคำถามได้ครบถ้วนหรือไม่ แล้วจดบันทึกเตือนความจำ (๔ คะแนน)

แบบบันทึกกิจกรรมที่ ๔ ขั้นที่ ๔ การจดจำ (Recite = R)

คำชี้แจง ให้นักเรียนทบทวนคำตอบจากคำถามทั้งหมดในเนื้อเรื่อง จดบันทึกด้วยคำพูดของตนเอง

ความคิดหลัก ปัญญาเปรียบประดู่จาวรุ

ความคิดรอง พึงดำรงตนให้อยู่ในความไม่ประมาท

ใคร กระจง เสือ หอยทาก

ทำอะไร กระจงหลอกเสือเพื่อเอาตัวรอด แต่พ่ายแพ้แก่หอยทากเพราะความประมาท

ที่ไหน ในป่า

เมื่อไร ในวันหนึ่งที่เสือหิวโซต้องการเหยื่อ

อย่างไร กระจงหลอกเสือให้ไปกินคน เสือจึงโดนพรานฆ่าตาย หลังกระจงรอดตายจากเสือ
และจระเข้ได้ จึงหลงตัวเองไปท้าแข่งหอยทากเดิน หอยทากใช้ปัญญาสลับตัวกับ
เพื่อนจึงชนะ

ผลที่ได้รับ กระจงพ่ายแพ้ต่อหอยทากในการแข่งเดิน เพราะความประมาท และไม่ใช้ปัญญา

ขั้นที่ ๕ การทบทวน (Review =R) หมายถึงการทบทวนเรื่องราวทั้งหมดที่อ่านมา ทำบันทึกย่อจาก
ความจำว่าจำได้หรือไม่ ทบทวนสาระสำคัญหลัก สาระสำคัญรองอีกครั้ง เพื่อหาจุดประสงค์
ความคิดหลักและน้ำเสียงของผู้เขียน (๕ คะแนน)

แบบบันทึกกิจกรรมที่ ๕ ขั้นที่ ๕ การทบทวน (Review =R)

คำชี้แจง ให้นักเรียนวิเคราะห์ประเด็นสำคัญของนิทานเรื่อง กระเจงเจ้าปัญญา จดบันทึกด้วยคำพูด
ของตนเอง

การมีสติปัญญา การดำรงอยู่ด้วยความไม่ประมาทจะทำให้ชีวิตประสบ ความสำเร็จ ไม่
ควรดูถูกคนที่ด้อยกว่าตน ไม่หลงตนเอง ควรมีสติเตือนตนอยู่เสมอชีวิตจึงจะพบแต่ความสุข

(คำตอบอยู่ในดุลยพินิจของครู)

แบบทดสอบหลังเรียน
กระจกเจ้าปัญญา ตอนที่ ๑

คำชี้แจง ให้นักเรียนเลือกคำตอบที่ถูกต้องที่สุดเพียงข้อเดียว

๑. ดอกไม้ประจำชาติอินโดนีเซียคือดอกอะไร

- ก. ดอกกล้วยไม้
- ข. ดอกกล้วยไม้ป่า
- ค. ดอกกล้วยไม้ราตรี
- ง. ดอกกล้วยไม้แวนด้า

วันหนึ่งร้อนอบอ้าว	กระจกก้าวกินน้ำใส
เสื่อไคร่เดินย่ำใจ	ฮ่าฮ่าไฮ้เริ่มสำแดง
โอ้โฮ! กระจกน้อย	น่าอร่อยไม่ผอมแห้ง
ข้านี้ยังอ่อนแรง	ขาดอาหารมาหลายวัน
มาเถิดอาหารข้า	เจ้าจงมาอย่าหุนหัน
ข้าเรียกจกเร็วพลัน	อย่าแกลังกันมาดีดี

๒. จากบทประพันธ์ข้างต้น ข้อใดกล่าวผิด

- ก. ไม่มีคำอุปมา
- ข. อ้าว- ก้าว/ใส - ใจ - ไฮ้ เป็นสัมผัสสระ
- ค. สัมผัสนอก คือ อ้าว- ก้าว/ใส- ใจ - ไฮ้
- ง. ใช้คำอุทานบอกอาการแสดงนาฏการให้ชัดเจน

๓. ข้อใดไม่มีโวหารภาพพจน์

- ก. กระจกรีบบอกว่า โถท่านเจ้าจงฟังฉัน
- ข. เสื่อไผ่ยักหน้า ยอมรับว่าตนโดดเด่น
- ค. ข้าคร่ำพรวนผ่านมา กระจกว่ามาแล้วนี่
- ง. พรวนนั่นเร็วเกินใคร สาดกระสุนไปพันที่

๔. จากตัวเลือกในข้อ ๓ โวหารภาพพจน์ที่พบมากที่สุดคือข้อใด

- ก. สัญลักษณ์
- ข. บุคคลวิัต
- ค. อุปลักษณ์
- ง. อุปมา

๕. ข้อใดมีคำซ้อน

ก. คนหรือเก่งกว่าตน	ชื่อว่าคนเก่งอย่างไร
ข. เหวี่ยงเหวี่ยงเจ้าเงาะ	หวังจับเราเป็นอาหาร
ค. ว่าลาโง่เกินทน	แต่เจ้านั้นโง่กว่าลา
ง. สุดท้ายยอมแล้วเขี้ยว	ยอมจริงเจี้ยวยอมแล้วเอย

๖. ข้อใดไม่ใช่นิสัยของเสือในเรื่องนี้

- ก. อะลุ่มอล่วย
- ข. เชื้อคนง่าย
- ค. มีเหตุผล
- ง. ต้องการแสดงอำนาจ

๗. ข้อใดไม่ใช่สาเหตุที่ทำให้เสือต้องตาย

- ก. เสือโง่แต่ฉลาด
- ข. เสือต้องการเอาชนะคน
- ค. เสืออดอาหารมาหลายวัน
- ง. กระจงรู้จักใช้ปัญญาเอาตัวรอดได้

๘. ข้อใดใช้อุปมาโวหาร

ก. เจ้านั้นดุจเชลย	ต้องยอมเป็นอาหารเรา
ข. กระจงรับรับคำ	ท่านอย่าอย่าให้หงอยเหงา
ค. ไปเถอะรับแรงเฝ้า	สองข้างทางต้องมีคน
ง. สักครู่เด็กผ่านมา	กระจงว่าอย่าสับสน

๙. ผู้แต่งเรื่องกระจงเจ้าปัญญาต้องการให้แง่คิดกับผู้อ่านข้อใดไม่ถูกต้อง

- ก. น้ำร้อนปลาเป็น น้ำเย็นปลาตาย
- ข. คนโง่ยอมเป็นเหยื่อของคนฉลาด
- ค. สัตินยังรู้พลาด นักปราชญ์ยังรู้พลั้ง
- ง. ปัญญาประดุจดังอาวุธ

๑๐. นิทานเรื่องใดที่มีแนวคิดใกล้เคียงกับเรื่องกระจงเจ้าปัญญามากที่สุด

- ก. กบเลือกนาย
- ข. ลิงกับจระเข้
- ค. กระต่ายตื่นตูม
- ง. กระต่ายกับเต่า

เฉลยแบบทดสอบหลังเรียน

กระจกเจ้าปัญญา ตอนที่ ๑

คำชี้แจง ให้นักเรียนเลือกคำตอบที่ถูกต้องที่สุดเพียงข้อเดียว

๑. ดอกไม้ประจำชาติอินโดนีเซียคือดอกอะไร

- ค. ดอกกล้วยไม้
- ง. ดอกกล้วยไม้ป่า
- ค. ดอกกล้วยไม้ราตรี**
- ง. ดอกกล้วยไม้แวนด้า

วันหนึ่งร้อนอบอ้าว	กระจกก้าวกินน้ำใส
เสื้อโคร่งเดินย่ำใจ	ฮ่าฮ่าไฮ้เริ่มสำแดง
โอ้โฮ! กระจกน้อย	น่าอร่อยไม่พอมแห่ง
ข้านี้ยังอ่อนแรง	ขาดอาหารมาหลายวัน
มาเถิดอาหารข้า	เจ้าจงมาอย่าหุนหัน
ข้าเรียกจกเร็วพลัน	อย่าแกลังกันมาดีดี

๒. จากบทประพันธ์ข้างต้น ข้อใดกล่าวผิด

- ก. ไม่มีคำอุปมา
- ข. อ้าว- ก้าว/ ใส - ใจ - ไฮ้ เป็นสัมผัสสระ
- ค. สัมผัสนอก คือ อ้าว- ก้าว/ ใส- ใจ - ไฮ้**
- ง. ใช้คำอุทานบอกอาการแสดงนาฏการให้ชัดเจน

๓. ข้อใดไม่มีโวหารภาพพจน์

- ก. กระจกรีบบอกว่า โถท่านเจ้าจงฟังฉัน
- ข. เสื้อโคร่งพยับหน้า ยอมรับว่าตนโดดเด่น
- ค. ชั่วครู่พรวนผ่านมา กระจกเข้ามาแล้วนี่
- ง. พรวนนั้นเร็วเกินใคร สาดกระสุนไปทันที**

๔. จากตัวเลือกในข้อ ๓ โวหารภาพพจน์ที่พบมากที่สุดคือข้อใด

- ก. สัญลักษณ์
- ข. บุคคลวัต**
- ค. อุปมา
- ง. อุปมา

๕. ข้อใดมีคำซ้อน

ก. คนหรือเก่งกว่าตน	ชื่อว่าคนเก่งอย่างไร
ข. เหวยเหวยเจ้าเงาะ	หวังจับเราเป็นอาหาร
ค. ว่าลาโง่เกินทน	แต่เจ้านั้นโง่กว่าลา
ง. สุดท้ายยอมแล้วเซียว	ยอมจริงเจียวยอมแล้วเอย

๖. ข้อใดไม่ใช่นิสัยของเสือในเรื่องนี้

- ก. อะลุ่มอล่วย
ข. เชื้อคนง่าย
ค. มีเหตุผล
ง. ต้องการแสดงอำนาจ

๗. ข้อใดไม่ใช่สาเหตุที่ทำให้เสือต้องตาย

- ก. เสือโง่แต่ฉลาด
ข. เสือต้องการเอาชนะคน
ค. เสืออดอาหารมาหลายวัน
ง. กระจงรู้จักใช้ปัญญาเอาตัวรอดได้

๘. ข้อใดใช้อุปมาโวหาร

ก. เจ้านั้นดุจเชลย	ต้องยอมเป็นอาหารเรา
ข. กระจงรับรับคำ	ท่านอย่าอย่าให้หงอยเหงา
ค. ไปเถอะรับแรงเฝ้า	สองข้างทางต้องมีคน
ง. สักครู่เด็กผ่านมา	กระจงว่าอย่าสับสน

๙. ผู้แต่งเรื่องกระจงเจ้าปัญญาต้องการให้แง่คิดกับผู้อ่านข้อใดไม่ถูกต้อง

- ก. น้ำร้อนปลาเป็น น้ำเย็นปลาตาย**
ข. คนโง่ยอมเป็นเหยื่อของคนฉลาด
ค. สัตินยังรู้พลาด นักปราชญ์ยังรู้พลั้ง
ง. ปัญญาประดุจดั่งอาวุธ

๑๐. นิทานเรื่องใดที่มีแนวคิดใกล้เคียงกับเรื่องกระจงเจ้าปัญญามากที่สุด

- ก. กบเลือกนาย
ข. ลิงกับจระเข้
ค. กระต่ายตื่นตูม
ง. กระต่ายกับเต่า

ใบความรู้ โวหาร ตอนที่ ๒

โวหารหมายถึงถ้อยคำที่ใช้ในการสื่อสารที่เรียบเรียงเป็นอย่างดี มีวิธีการ มีชั้นเชิงและมีศิลปะ เพื่อสื่อให้ผู้รับสารรับสารได้อย่างแจ่มแจ้ง ชัดเจนและลึกซึ้ง รับสารได้ตามวัตถุประสงค์ของผู้ส่งสาร

ประเภทของโวหาร

การเขียนเรื่องราวอาจใช้โวหารต่างๆ กันแล้วแต่ชนิดของข้อความ โวหารอาจจำแนกตามลักษณะ ของข้อความหรือเนื้อหาเป็นประเภทต่าง ๆ ได้ ดังนี้

- ๑) บรรยายโวหาร
- ๒) พรรณนาโวหาร
- ๓) เทศนาโวหาร
- ๔) สาธกโวหาร
- ๕) อุปมาโวหาร
- ๖) อธิบายโวหาร

๑. บรรยายโวหารคือ โวหารที่ใช้เล่าเรื่อง หรืออธิบายเรื่องราวต่าง ๆ ตามลำดับเหตุการณ์ การเขียนบรรยายโวหารจะมุ่งความชัดเจน เขียน ตรงไปตรงมา รวบรวมกล่าวถึงแต่สาระสำคัญไม่จำเป็นต้องมีพลความหรือความปลุกย่อยเสริม ในการเขียนทั่ว ๆ ไปมักใช้บรรยายโวหารเพราะเหมาะในการติดต่อสื่อสารเนื่องจากสำนวนประเภtnี้มุ่งสาระเขียนอย่างสั้นๆ ได้ความชัดเจนงานเขียนที่ควรใช้บรรยายโวหาร ได้แก่การเขียนอธิบายประเภทต่างๆเช่น เขียนรายงานวิทยานิพนธ์ ตำรา บทความ การเขียนเพื่อเล่าเรื่องเช่น บันทึกจดหมายเหตุ การเขียนเพื่อแสดงความคิดเห็นประเภทบทความเชิงวิจารณ์ ข่าว เป็นต้น

หลักการเขียนบรรยายโวหาร

- ๑) เรื่องที่เขียนต้องเป็นเรื่องจริง ผู้เขียนควรมีความรู้เกี่ยวกับเรื่องที่จะเขียนเป็นอย่างดีโดยอาจรู้มาจากการประสบการณ์ หรือการค้นคว้าก็ได้
- ๒) เลือกเขียนเฉพาะสาระสำคัญ ไม่เน้นรายละเอียด แต่เขียนตรงไปตรงมาไม่อ้อมค้อม
- ๓) ใช้ภาษาให้เข้าใจง่าย หากต้องการจะกล่าวให้ชัดเจนอาจใช้อุปมาโวหารและสาธกโวหารเข้าช่วยได้บ้างแต่ต้องไม่มากจนส่วน ที่เป็นสาระสำคัญกลายเป็นส่วนด้อยไป
- ๔) เรียบเรียงความคิดให้ต่อเนื่อง และสัมพันธ์กัน

๒. พรรณนาโวหารมีจุดมุ่งหมายในการเขียนต่างจากบรรยายโวหาร คือมุ่งให้ความแจ่มแจ้ง ละเอียดลออเพื่อให้ผู้อ่านเกิดอารมณ์ซาบซึ้งเพลิดเพลินไปกับข้อความนั้นการเขียนพรรณนาโวหารจึงยาวกว่าบรรยายโวหารมากแต่มีใช้การเขียนอย่างเ็นย่อ เพราะพรรณนา

โวหารต้องมุ่งให้ภาพ และอารมณ์ ดังนั้นจึงมักใช้การเล่นคำ เล่นเสียง ใช้ภาพพจน์ แม้เนื้อความที่เขียนจะน้อยแต่เต็มด้วยสำนวนโวหารที่ไพเราะอ่านได้รสชาติ

หลักการเขียนพรรณนาโวหาร

- ๑) ต้องใช้คำดี หมายถึง การเลือกสรรถ้อยคำ เพื่อให้สื่อความหมาย สื่อภาพ สื่ออารมณ์ เหมาะสมกับเนื้อเรื่องที่ต้องการบรรยายควรเลือกคำ ที่ให้ความหมายชัดเจน ทั้งอาจต้องเลือกให้เสียงคำสัมผัสกันเพื่อเกิดเสียงสื่อนาอย่างสัมผัสสระสัมผัสอักษร ในงานร้อยกรอง
- ๒) ต้องมีใจความดี แม้จะพรรณนายืดยาว แต่ใจความต้องมุ่งให้เกิดภาพ และอารมณ์ ความรู้สึกสอดคล้องกับเนื้อหาที่กำลังพรรณนา
- ๓) อาจต้องใช้อุปมาโวหาร คือ การเปรียบเทียบเพื่อให้ได้ภาพชัดเจน และมักใช้ศิลปะการใช้คำที่เรียกว่าภาพพจน์ประเภทต่าง ๆ ทั้งนี้เป็นวิธีการที่จะทำให้พรรณนาโวหารเด่น ทั้งการใช้คำและการใช้ภาพที่แจ่มแจ้ง อ่านแล้วเกิดจินตนาการและความรู้สึกคล้อยตาม
- ๔) ในบางกรณีอาจต้องใช้สาธกโวหารประกอบด้วย คือ การยกตัวอย่างเพื่อให้เกิดความแจ่มแจ้งโดยยกตัวอย่างสิ่งที่มีคล้ายคลึงกัน เพื่อให้เกิดภาพและอารมณ์เด่นชัดพรรณนาโวหารมักใช้กับการชมความงามอื่นๆ เช่น ชมสถานที่ สรรเสริญบุคคล หรือใช้พรรณนาอารมณ์ ความรู้สึก เช่น รัก เกลียด โกรธ แค้น เศร้าสลด เป็นต้น

๓. เทศนาโวหารหมายถึง โวหารที่มีจุดหมายแสดงความแจ่มแจ้งเพื่อให้ผู้อ่านคล้อยตามหรืออาจกล่าวได้ว่ามุ่งชักจูงให้ผู้อ่านคิดเห็นหรือคล้อยตามความคิดเห็นของผู้เขียน เทศนาโวหาร จึงยากกว่าโวหารที่กล่าวมาแล้วทั้ง ๒ โวหาร เพราะต้องใช้กลวิธีในการชักจูงใจ

หลักการเขียนเทศนาโวหาร

การเขียนเทศนาโวหารต้องใช้โวหารประเภทต่าง ๆ มาประกอบ กล่าวคือทั้งใช้บรรยายโวหารพรรณนาโวหาร รวมทั้งอุปมาโวหาร และ สาธกโวหารด้วย ทั้งนี้เพื่อให้ใจความชัดเจนแจ่มแจ้งมีทั้งความหลักและความรองเป็นที่เข้าใจจนเกิดความรู้สึกนึกคิดคล้อยตามผู้เขียนไปได้ หากเป็นการแสดงความคิดเห็นควรอธิบายทั้งด้านที่เป็นประโยชน์และโทษ หรือแสดงเหตุและผลการเขียนเทศนาโวหารผู้เขียนต้อง มีความรู้เกี่ยวกับเรื่องที่เขียนเป็นอย่างดี สามารถอธิบายอย่างชัดเจนทั้งควรพรรณนาให้เกิดความเข้าใจอย่างลึกซึ้ง ต้องรู้จักใช้เหตุผล และหลักฐานสนับสนุนความคิดเห็นที่ตนเสนอด้วยการลำดับความให้สัมพันธ์กันอย่างมีเหตุผลจึงเป็นหลักสำคัญอีกประการหนึ่ง ในการเขียนเทศนาโวหารโดยทั่วไปมักเข้าใจกันว่าเทศนาโวหาร แปลว่า โวหารที่มุ่งสั่งสอน โดยตีความคำว่าเทศนา ว่าสั่งสอน ความจริงเทศนาในที่นี้หมายถึง แสดง กล่าวคือ แสดงอย่างแจ่มแจ้งเพื่อให้เห็นคล้อยตาม รูปแบบงานเขียนที่ควรใช้เทศนาโวหารคืองานเขียนประเภทบทความชักจูงใจ หรือบทความแสดงความคิดเห็น ความเรียง เป็นต้น

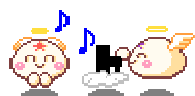
๔.สาธกโวหารคือโวหารที่มุ่งให้ความชัดเจนโดยการยกตัวอย่างเพื่ออธิบายให้แจ่มแจ้งหรือสนับสนุนความคิดเห็นที่เสนอให้หนักแน่นน่าเชื่อถือ สาธกโวหารเป็นโวหารเสริม

บรรยายโวหาร พรรณนาโวหารและเทศนาโวหารเช่นการเลือกยกตัวอย่างมีหลักที่ควรเลือกให้เข้ากับเนื้อความอวยกตัวอย่างสั้น ๆ ในบรรยายโวหารหรืออวยกตัวอย่างที่มีรายละเอียดประกอบในพรรณนาโวหารและเทศนาโวหาร เป็นต้น ในการเขียนข้อเขียนต่าง ๆ นิสิตควรรู้จักเลือกใช้โวหารให้เหมาะกับจุดมุ่งหมายในการเขียนและเนื้อหาในบางโอกาสอาจต้องใช้โวหารหลายชนิดในงานเขียนขึ้นหนึ่งก็ได้หลักสำคัญอยู่ที่ว่าต้องเลือกใช้ให้เหมาะสมกับโอกาสจุดมุ่งหมายและเขียนได้อย่างถูกต้อง ตามลักษณะโวหารนั้น ๆ

๕.อุปมาโวหาร หมายถึง โวหารเปรียบเทียบ โดยยกตัวอย่าง สิ่งที่คล้ายคลึงกันมาเปรียบเพื่อให้เกิดความชัดเจนด้านความหมายด้านภาพ และเกิดอารมณ์ ความรู้สึกมากยิ่งขึ้น กล่าวได้ว่าอุปมาโวหาร คือ ภาพพจน์ประเภทอุปมานั้นเองอุปมาโวหารใช้เป็นโวหารเสริมบรรยายโวหาร พรรณนาโวหาร และเทศนาโวหาร เพื่อให้ชัดเจนน่าอ่านโดยอาจเปรียบเทียบอย่างสั้น ๆ หรือเปรียบเทียบอย่างละเอียดก็ได้ ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับอุปมาโวหารนั้นจะนำไปเสริมโวหารประเภทใด

๖) อธิบายโวหาร คือ โวหารที่ทำให้ความคิดเรื่องใดเรื่องหนึ่งกระจ่างชัดเจนขึ้นมักใช้ในงานเขียนทางวิชาการ และตำรับตำราต่างๆ โดยมีจุดประสงค์จะนำประเด็นที่สงสัยมาอธิบายให้เข้าใจแจ่มแจ้งการเล่าเรื่องบางตอนถ้ามีประเด็นใดที่เป็นปัญหาก็อาจใช้อธิบายโวหารเสริมความต่อนั้นจนเรื่องกระจ่างชัดเจนขึ้นบางท่านจึงถือว่าอธิบายโวหารเป็นส่วนหนึ่งของบรรยายโวหารอธิบายโวหารนี้มักใช้ในการอธิบายกระบวนการการวิเคราะห์หรือจำแนกเนื้อหาออกเป็นประเภท หรือเป็นพวกและการอธิบายความหมายของคำ

(จุไรรัตน์ ลักษณะศิริ และบาหยัน อิมสำราญบรรณาธิการ, ๒๕๔๘, หน้า ๔๘) การอธิบายมีหลายลักษณะ เช่น การอธิบายตามลำดับขั้น การอธิบายด้วยการให้นิยาม หรือคำจำกัดความ การยกตัวอย่าง การเปรียบเทียบ การชี้สาเหตุและผลลัพธ์ที่สัมพันธ์กันและการใช้อุปกรณ์หรือภาษาประกอบ

kr.ac.th/tech/nittaya๔๘/writh๕๐.html. [ออนไลน์] library_๒. วันที่สืบค้น ๒๒ มีนาคม ๒๕๕๗.

เพิ่มเติม

ประเภทของโวหาร

๑. บรรยายโวหาร

คือโวหารที่ใช้บอกกล่าว เล่าเรื่อง อธิบาย หรือบรรยายเรื่องราว เหตุการณ์ ตลอดจนความรู้ต่าง ๆ อย่างละเอียดเป็นการกล่าวถึงเหตุการณ์ที่ต่อเนื่องกัน โดยชี้ให้เห็นถึงสถานที่ที่เกิดเหตุการณ์ สาเหตุที่ก่อให้เกิด เหตุการณ์สภาพแวดล้อมบุคคลที่เกี่ยวข้อง ตลอดจนผลที่เกิดจากเหตุการณ์นั้น เพื่อให้ผู้รับสารเข้าใจเนื้อหา สารอย่างแจ่มแจ้ง ชัดเจน เนื้อหาที่บรรยายอาจเป็นเรื่องที่สมมุติหรือเรื่องจริงก็ได้ เรื่องที่ใช้บรรยายโวหาร ได้แก่ การเขียนตำรา รายงาน บทความ เรื่องเล่า

จดหมาย บันทึก ชีวิตประวัติ ตำนาน เหตุการณ์ บรรยายภาพ บรรยายธรรมชาติ บรรยายบุคลิกลักษณะบุคคล สถานที่รายงานหรือจดหมายเหตุ การรายงานข่าว การอธิบายความหมายของคำ การอธิบายกระบวนการการแนะนำวิธีปฏิบัติในเรื่องต่าง ๆ เป็นต้น

ตัวอย่างบรรยายโวหาร

ภูเขาไฟฟูจิเป็นภูเขาศักดิ์สิทธิ์ที่สุดในประเทศญี่ปุ่นมาหลายศตวรรษแล้ว แต่แรกภูเขานี้เป็นที่เคารพบูชาของชนพื้นเมืองเผ่าไอนุซึ่งปัจจุบันยังอยู่ตามหมู่เกาะฮอกไกโด ซึ่งเป็นเกาะใหญ่ ที่อยู่เหนือสุดชาวไอนุขนานนาม ภูเขานี้ตามชื่อเทพธิดา “ฟูจิ” (fuchi) ผู้เป็นเทพธิดาแห่งอัคคี ชาวญี่ปุ่นยังคงนับถือภูเขาไฟฟูจิต่อมา และเรียกชื่อตามที่พวกไอนุตั้งไว้ บรรดาผู้นับถือศาสนาชินโตเชื่อว่าในธรรมชาติทุกรูปแบบจะมีเทพ หรือ กามิ (kami) สถิตอยู่ แต่เทพที่สถิตในภูเขาจะศักดิ์สิทธิ์เป็นพิเศษ ภูเขาฟูจิซึ่งสูงที่สุดและงามที่สุดในประเทศ จึงได้รับความเคารพเป็นพิเศษ เพราะถือว่าเป็นสถานที่สถิตของทวยเทพ เป็นจุดเชื่อมโยงระหว่างความลึกลับของสวรรค์ และความเป็นจริงของโลกมนุษย์

(เกศกานดา จตุรงค์โชค (บรรณาธิการ): โลกพิสดาร แดนพิศวง)

๒. อธิบายโวหาร

คือโวหารที่ทำให้ความคิดเรื่องใดเรื่องหนึ่งกระจ่างชัดเจนขึ้นมักใช้ในงานเขียนทางวิชาการ และตำราต่าง ๆ โดยมีจุดประสงค์จะนำประเด็นที่สงสัยมาอธิบายให้เข้าใจแจ่มแจ้ง การเล่าเรื่องบางตอนถ้ามีประเด็นใดที่เป็นปัญหาก็อาจใช้อธิบายโวหารเสริมความต่อนั้นจนเรื่องกระจ่างชัดเจนขึ้นบางท่านจึงถือว่า สุภักดิ์ มหาวรรการ (๒๕๔๖, หน้า ๑๑-๑๔) กล่าวถึง หลักการเขียนอธิบายโวหารที่ดี มีการชี้รายละเอียดของเรื่องได้ชัดเจนและครบถ้วน มีการอ้างเหตุผลต่าง ๆ อย่างชัดเจนและเป็นเหตุเป็นผลกันดี มีการจัดลำดับขั้นตอนของเรื่องราวได้ดี ไม่วกวน และใช้ภาษาที่เข้าใจง่ายและถูกต้อง

ตัวอย่างการอธิบาย

...ศิลปินหรือผู้สร้างศิลปะก็คือหน่วยหนึ่งของสังคม ที่สำคัญได้แก่กลไกทางการเมืองและทางเศรษฐกิจ การต่อสู้กับอิทธิพลดังกล่าวเป็นเรื่องซับซ้อนใหญ่โต เป็นต้นว่า ศิลปินและนักเขียนมีขอบข่ายแห่งเสรีภาพได้แค่ไหน เมื่อผู้ผลิตงานศิลปะจำเป็นต้องยังชีพจากผลงานของเขาด้วย เขามีทางแก้ปัญหาปากท้องของตัวเองอย่างไร โดยเฉพาะในสังคมแบบทุนนิยม นอกจากนี้ ปัญหาสำคัญอีกข้อหนึ่งก็คือ เมื่อศิลปะเป็นงานที่เสนอแก่สาธารณชนในแง่การค้า ปฏิบัติสำคัญยิ่งของศิลปะเพื่อชีวิตน่าจะมีใช้ศิลปะเพื่องานศิลปะ แต่เป็นศิลปะสุกเอาเผากินซึ่งมุ่มมอมเมาประชาชนให้หนีจากความเป็นจริงของชีวิต มาสู่โลกของกามารมณ์ หรือเรื่องตื่นเต้นหวือหวาไร้สาระซึ่งขายดีติดตลาดและแพร่หลายในหมู่ประชาชน

(ณรงค์ จันทรเรือง: ศิลปะเพื่อชาติ)

๓. พรรณนาโวหาร

คือโวหารที่ใช้กล่าวถึงเรื่องราว สถานที่ บุคคล สิ่งของหรืออารมณ์อย่างละเอียด สอดแทรกอารมณ์ ความรู้สึกลงไปเพื่อโน้มน้าวใจ ให้ผู้รับสารเกิดภาพพจน์ เกิดอารมณ์คล้อยตามไปด้วย ใช้ในการพูดโน้มน้าว อารมณ์ของผู้ฟัง หรือเขียนสดุดี ชมเมือง ชมความงามของบุคคล สถานที่และแสดงอารมณ์ความรู้สึกต่าง ๆ เป็นต้น การใช้พรรณนาโวหารควรมีความประณีตในการเลือกใช้ถ้อยคำสำนวนที่ไพเราะเพราะพริ้ง เล่นคำ เล่นอักษร ใช้ถ้อยคำทั้งเสียงและความหมายให้ตรงกับ

ความรู้สึกที่ต้องการพรรณนา รู้จักปรุงแต่งถ้อยคำให้ผู้รับสารเกิดภาพพจน์ ใช้โวหารเปรียบเทียบให้เห็นภาพชัดเจน รู้จักเลือกพื้นเนื้อหาว่าส่วนใดควรนำมาพรรณนา ต้องเข้าใจเนื้อหาที่จะพรรณนาเป็นอย่างดี และพรรณนาให้เป็นไปตามอารมณ์ความรู้สึก โดยไม่เสแสร้ง บางกรณีอาจต้องใช้อุปมาโวหารหรือสาธกโวหารประกอบด้วย

เสียงน้ำใสไหลเย็นกระเซ็นเซาะ	ซัดแก่งเกาะคลื่นเกลียวเลี้ยวซ้ายขวา
สุดแนวหินก็ไหลรินตกลงมา	สู่ธาราเบื้องล่างอย่างงดงาม
สายน้ำสวयरรินเป็นฟองคลื่น	ละอองขึ้นสาดไปไกลเกินห้าม
ต้องแสงทองที่สาดส่องเป็นรังงาม	ทุกเมื่อยามน้ำไม่เคยเหือดแห้งไป

ตัวอย่างพรรณนาโวหาร

เขาใช้แขนยันพื้นดินอาการเหนื่อยอ่อน กลืนน้ำฝนบนใบหญ้าและกลืนไอนิน
โชนเข้าจมูกวาบหวิวอยากให้มีใครซักคนผ่านมาพบ เพื่อพาเขากลับไปหาหมอในหมู่บ้านมด
หลายตัวเดินสวนขวบวผ่านไปมา มันไม่มีทีท่าจะสนใจเขาเลยแม้แต่น้อยเขามองดูมันอย่าง
เลื่อนลอยทำไมมัน จึงเฉยเมยกับฉันมันคงรู้แน่ฉันอยากให้มีมันเป็นคนจริงๆ ฉันจะต้องกลับ
บ้านให้ได้เขาคิดพลางเหม่มองดูยอดสนของหมู่บ้าน หาดเสี้ยวเห็นอยู่ไม่ไกลดวงอาทิตย์สี
แดงเข้มกำลังคล้อยลงเหนือยอดไม้ทางทิศตะวันตก

(นิคม รายาวา: คนบนต้นไม้)

๔. อุปมาโวหาร

คือโวหารที่กล่าวเปรียบเทียบเพื่อให้ผู้รับสารเข้าใจความหมาย อารมณ์ความรู้สึก
หรือเห็นภาพชัดเจนยิ่งขึ้น มักใช้ประกอบโวหารประเภทอื่น เช่น เทศนาโวหาร บรรยาย
โวหาร โดยเฉพาะพรรณนาโวหาร เพราะจะช่วยให้รสของถ้อยคำและรสของเนื้อความ
ไพเราะสละสลวยยิ่งขึ้นทั้งสารที่เป็นรูปธรรมและนามธรรม การเปรียบเทียบอาจเปรียบเทียบ
ความเหมือนกัน หรือคล้ายคลึงกัน เปรียบเทียบความขัดแย้ง หรือลักษณะตรงกันข้าม
หรือเปรียบเทียบโดยให้ผู้รับสารโยง ความคิดหนึ่งไปสู่ อีกความคิดหนึ่งโดยอาจกล่าวลอยๆ
หรืออาจใช้คำแสดงการเปรียบเทียบ ซึ่งมีอยู่หลากหลาย เช่น เหมือน เสมือน คล้ายดุจ ดัง
ดั่ง ดุจดั่ง ราว คุราว ปาน เพียง ประหนึ่ง เช่น เเงก ฯลฯ

การใช้อุปมาโวหารควรเลือกใช้ถ้อยคำที่เข้าใจง่ายและสละสลวย แสดงการ

เปรียบเทียบได้ถูกต้อง เหมาะสมกับเนื้อหา และจังหวะ ลีลาซึ่งอาจกล่าวลอย ๆ ก็ได้ เนื้อหาที่จะเปรียบเทียบควรเป็นเนื้อหาที่อธิบายให้เข้าใจได้ยาก เปรียบเทียบกับสิ่งที่เข้าใจได้ง่าย หรือสิ่งที่ผู้รับสารรู้ดีอยู่แล้วและข้อความที่จะยกมา เปรียบเทียบ (อุปมา) กับ ข้อความที่นำมาเปรียบเทียบ (อุปมา) จะต้องเหมาะสมกัน อุปมาโวหารใช้เป็นโวหาร เสริมบรรยายโวหาร พรรณนาโวหารและเทศนาโวหาร เพื่อให้ชัดเจนและน่าอ่านยิ่งขึ้น

ตัวอย่างอุปมาโวหาร

...ดังนี้เจ้าจะเห็นได้ว่าเมียที่พ่อจัดหาให้มีตระกูลสมชาติ สมเชื้อกันดีเพราะตระกูลของเราก็มั่งมี มีคนนับหน้าถือตาญาติพี่น้องทั้งฝ่ายบิดามารดาของนางก็บริบูรณ์ รูปร่างงาม หาดำหนดมิได้ผมดำราวกับแมลงผึ้ง หน้าเปล่าปลั่งดั่งดวงจันทร์ เนตรประหนึ่งตากวางจุมูก แม้นดอกงาพันเทียบไข่มุก ริมฝีปากเพียงผลตำลึงสุกเสียงหวานปานนกโกกिला ขาคือล่ำ กล้ายเอวเหมาะเจาะไม่อ้วนเกินเวลาอย่างเดินแคล่วคล่องมีสง่าเสมอข้างทรงเพราะฉะนั้นเจ้าจะหาทางตำหนิขัดข้องมิได้เลย...

(เสฐียรโกเศศ: กามนิต)

๕. สาธกโวหาร

คือโวหารที่มุ่งให้ความชัดเจนโดยการยกตัวอย่างหรือเรื่องราวประกอบการอธิบายเนื้อหาสาระ เพื่อสนับสนุน ข้อคิดเห็นต่าง ๆ ให้หนักแน่น สมเหตุสมผลทำให้ผู้รับสารเข้าใจเนื้อหา สาระในสิ่งที่พูด หรือเขียนอย่างแจ่มแจ้งชัดเจนดูสมจริง หรือนำเชื่อถือ ยิ่งขึ้นตัวอย่างหรือเรื่องราวที่ยกขึ้นประกอบอาจเป็นเรื่องสั้น ๆ หรือเรื่องยาว ๆ ก็ได้ตามความเหมาะสม เช่น ประสพการณ์ตรงของผู้ส่งสาร เรื่องราวของบุคคลเหตุการณ์นิทาน ตำนาน วรรณคดี เป็นต้น สาธกโวหารมักใช้เป็นอุทาหรณ์ประกอบอยู่ในเทศนาโวหารหรืออธิบายโวหาร

การใช้สาธกโวหารควรใช้ถ้อยคำภาษาที่เข้าใจง่ายรู้จักเลือกว่าเนื้อหาตอนใดควรใช้ตัวอย่างหรือเรื่องราวประกอบและตัวอย่างที่ยกมา ประกอบต้องสอดคล้องกับเนื้อหา และเป็นเรื่องที่น่าสนใจสมเหตุสมผล สาธกโวหารมักแทรกอยู่ในโวหาร อื่นๆ เช่น บรรยายโวหาร หรือเทศนาโวหาร

ตัวอย่างสารกโฆหาร

ถ้าเธอไม่ยอากอยู่กับนันจริงจริงยินยอมทุกสิ่ง ให้เธอทิ้งไป นันขอแค่เพียงให้เวลาหน่อยได้ไหม ยอากเล่นิทานให้ฟัง ชาวนาคนหนึ่งมีชีวิตล่ำฟงไปเจองูเห่ากำลังไกล้ตายสงสาร

จึงเก็บเอามาเลี้ยงโดยไม่รู้สึสุดท้ายจะเป็นอย่งไร คอยดูแลด้วยความจริงใจ ห่วงใย และคอยให้ความรักเป็นกัวงลว่ามันจะตายเฝ้าคอยเอาใจทุกอย่ง แต่สุดท้ายชาวนาผู้ชายใจดีด้วยความ

ที่เขาไว้ใจ น้าเสียตายกลับต้งตาย ด้วยพิษงู นิทานมันบอกให้ยอมรับความจริง ว่ามีบางสิ่ง

ไม่ควรไว้ใจ อะไรบางอย่างที่ทำได้ซั๊กแค่ไหน ไม่เชื่อก ไม่รัก ไม่จริง

(สืฟ้า: ชาวนา กับงเห่า)

๒. เทศนาโฆหาร

คือโฆหารที่มุ่งโน้มน้าวจใจให้เกิดความรู้สึกคล้อยตาม เป็นการกล่าวในเชิงอบรม แนะนำสั่งสอน เสนอทัศนะ ชี้แนะ หรือโน้มน้าวจักจงใจโดยยกเหตุผล ตัวอย่าง หลักฐาน ข้อมูล ข้อเท็จจริง สุภาชิตคติธรรมและสัจธรรม ต่าง ๆ มาแสดงเพื่อให้ผู้อ่านเกิดความเข้าใจที่กระจ่างจนยอมรับเชื่อถือมีความเห็นคล้อยตาม และปฏิบัติตาม โฆหารประเภทนี้มักใช้ ในการให้โอวาทอบรมสั่งสอนอธิบายหลักธรรม และคำชี้แจงเหตุผล ในเรื่องใดเรื่องหนึ่ง การเสนอทัศนะเป็นต้น

การใช้เทศนาโฆหารควรใช้ถ้อยคำภาษาให้เหมาะสมกับผู้รับสารใช้ถ้อยคำในการชี้แจงเหตุผลที่กล่าวถึง ให้แจ่มแจ้งชัดเจน และชี้แจงไปตามลำดับไม่สับสนวกวน ควรใช้โฆหารอื่นประกอบด้วยเพื่อให้ชวนติดตามการเขียนเทศนาโฆหารต้งใช้โฆหารประเภทต่างๆ

มาประกอบอาจจะใช้บรรยายโวหาร พรรณนาโวหาร รวมทั้งอุปมาโวหารและสาธกโวหาร ด้วย มักใช้กับงานเขียนประเภทบทความชักจูงใจ หรือบทความแสดงความคิดเห็น ความเรียง เป็นต้น แต่ส่วนใหญ่มักจะเข้าใจว่าเทศนาโวหารเป็นโวหารที่มุ่งสั่งสอน

ตัวอย่างเทศนาโวหาร

“...เราโชคดีที่มีภาษาของตนเองแต่โบราณกาล จึงสมควรอย่างยิ่งที่จะรักษาไว้ ปัญหาเฉพาะในด้านการรักษาภาษานี้ก็มีหลายประการ อย่างหนึ่งต้องรักษาให้บริสุทธิ์ในทางการออกเสียง คือ ให้ออกเสียงให้ถูกต้องชัดเจน อีกอย่างหนึ่งต้องรักษาให้บริสุทธิ์ในวิธีการใช้ หมายความว่า วิธีใช้คำมาประกอบเป็นประโยคนับเป็นปัญหาที่สำคัญ ปัญหาที่สาม คือ ความร่ำรวยในคำของภาษาไทย ซึ่งพวกเรานี้ก็ไม่ร่ำรวยพอ จึงต้องมีการบัญญัติศัพท์ใหม่มาใช้...”

“...ในปัจจุบันนี้ปรากฏว่า ได้มีการใช้ถ้อยคำออกจะฟุ่มเฟือยและไม่ตรงกับความอันแท้จริงอยู่เนืองๆ ทั้งการออกเสียงก็ไม่ถูกต้องตามอักขรวิธี ถ้าปล่อยให้เป็นอย่างนี้ภาษาของเราจะมีแต่จะทรุดโทรม ชาติไทยเรามีภาษาของเราใช้เองเป็นสิ่งประเสริฐอยู่แล้ว เป็นมรดกอันมีค่าตกทอดมาถึงเรา ทุกคนมีหน้าที่ต้องรักษาไว้...”

(พระราชดำรัสพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว)

ที่มา: blog.eduzones.com/jipatar/๕๕๕๖๑. [ออนไลน์] library_๒. วันที่สืบค้น ๒๙ มีนาคม ๒๕๕๗.

แบบทดสอบหลังเรียน โวหาร ตอนที่ ๒

คำชี้แจง ให้นักเรียนในแต่ละกลุ่ม ปฏิบัติตามหลัก SQ๓R ช่วยกันแสดงความคิดเห็น และตอบคำถามให้ถูกต้องโดยเลือกคำตอบที่ถูกต้องเพียงข้อเดียว (๑๐ คะแนน)

๑. ข้อใดกล่าวผิดเกี่ยวกับประเภทของโหวต

- ก. บรรยายโวหารคือ โวหารที่ใช้เล่าเรื่อง หรืออธิบายเรื่องราวต่าง ๆ ตามลำดับเหตุการณ์
ข. อธิบายโวหารและบรรยายโวหารเป็นโวหารประเภทเดียวกันไม่สามารถแยกจากกันได้
ค. เทศนาโวหารคือโวหารที่กล่าวในเชิงอบรม แนะนำสั่งสอน เสนอทัศนะชี้แนะชักจูงใจ
ง. พรรณนาโวหารมีจุดมุ่งหมายคือ มุ่งให้ความแจ่มแจ้ง ละเอียดลออเพื่อให้ผู้อ่านเกิด
อารมณ์ซาบซึ้ง

๒. ข้อใดคืออุปมาโวหาร

- ก. “คนเราต่างก็ต้องการการยอมรับจากสังคมด้วยกันทั้งสิ้น ไม่มีใครเลยที่จะพอใจกับการถูกสังคมรังเกียจ”
- ข. “ตลาดนัดเป็นตลาดชั่วคราวที่มีการนัดหมายให้ผู้ซื้อและผู้ขายมาชุมนุมกันเพื่อซื้อขายและแลกเปลี่ยน สินค้า”
- ค. “การทำงานของอวัยวะต่างๆต้องเป็นระบบและมีระเบียบ ร่างกายจึงอยู่เป็นปกติและเจ้าของร่างกายจึงรู้สึกสบายดี”
- ง. เจ้าเปรียบดั่งแก้วตาดวงใจของแม่ แม่รักเจ้าเท่าชีวิตยากจะหาสิ่งใดมาเปรียบได้

๓. จากตัวเลือกในข้อสอง โวหารที่พบมากที่สุดคือโวหารประเภทใด

- ก. บรรยายโวหาร ข. เทศนาโวหาร
ค. อธิบายโวหาร ง. สาธกโวหาร

คำชี้แจง อ่านคำประพันธ์ต่อไปนี้แล้วตอบคำถามข้อ ๔

งามสองสุริยราชล้า
ฟ้างพัชรินทร์ไพจิตร
ฤาเริ่มรณฤทธิ
ทุกเทศทุกทิศอ้าง

เลอพิศ นาพ่อ
ศึกษาร้าง
รบบราพณ์ แลฤา
อื่นให้ไปเทียม

สมเด็จพระมหาสมณเจ้า กรมพระปรมานุชิตชิโนรส

๔. คำประพันธ์ข้างต้นใช้โวหารใดเด่นชัดที่สุด

- [illegible]

ใช้ข้อความต่อไปนี้ตอบคำถามข้อ ๕-๖

“ผู้เข้าไปในหุบผาแห่งบุปผชาติจะมีความรู้สึกว่าได้เดินอยู่ระหว่างขนมชั้น เขาปลูกดอกไม้สีเป็นแถบๆไปบนเนินตลอดทางเดิน เมื่อมองดูจากที่สูงหรือเนินเล็กๆจะเห็นสีชมพู สีม่วง สีเหลือง เป็นสายยาวเป็นชั้นๆมีสระเล็กๆและมีต้นไม้เป็นกอๆจัดไว้อย่างสวยงามตามทางเดิน”

๕. ข้อความข้างต้นใช้วิธีเขียนแบบใด

ก. บรรยาย

ข. พรรณนา

ค. อธิบาย

ง. บรรยายและพรรณนา

๖. สารข้อใดที่ไม่อาจอนุมานได้จากข้อความนี้

ก. ความตื่นตาตื่นใจของผู้ประสบ

ข. การปลูกต้นไม้อย่างเป็นระเบียบ

ค. ความงามอย่างละลานตาของสวนดอกไม้

ง. สวนพฤกษชาติเขตร้อนของต่างประเทศ

ใช้ข้อความต่อไปนี้ตอบคำถามข้อ ๗-๘

“เมื่อเราฟังหรืออ่านเรื่องราวใดๆ เราต้องคิดตามไปด้วย ไม่ใช่ปล่อยให้จิตใจไปตามยถากรรมอย่างฟังเสียงนกเสียงกา”

๗. ข้อความข้างต้นผู้เขียนใช้โวหารใด

ก. บรรยาย

ข. เทศนา

ค. อุปมาและเทศนา

ง. อุปมาและอธิบาย

๘. “ฟังอย่างเสียงนกเสียงกา” ในข้อความข้างต้นจัดเป็นโวหารประเภทใดและมีหมายความว่าอย่างไร

ก. บรรยาย หมายถึง ฟังแล้วต้องคิด

ข. อุปมา หมายถึง ฟังแล้วไม่คิด

ค. เทศนา หมายถึง ฟังแล้วเบิกบานใจ

ง. สาธก หมายถึง ฟังแล้วไม่เข้าใจความหมาย

๙. เทศนาและสาธกมีความแตกต่างกันด้านใดเด่นชัดที่สุด

ก. รูปแบบ วิธีการ

ข. ลีลา จังหวะ

ค. จุดมุ่งหมาย

ง. น้ำเสียงการใช้ถ้อยคำ

๑๐. “คนที่กินเจจะไม่กินเนื้อสัตว์และจะถือศีลตลอดเทศกาล” ใช้วิธีการเขียนแบบใด

ก. สาธก

ข. พรรณนา

ค. อธิบาย

ง. บรรยาย

เฉลยแนวตอบแบบทดสอบหลังเรียน โวหาร ตอนที่ ๒

คำชี้แจง ให้นักเรียนในแต่ละกลุ่ม ปฏิบัติตามหลัก SQ๓R ช่วยกันแสดงความคิดเห็น และตอบคำถามให้ถูกต้องโดยเลือกคำตอบที่ถูกต้องเพียงข้อเดียว (๑๐ คะแนน)

๑. ข้อใดกล่าวผิดเกี่ยวกับประเภทของโวหาร

ก. บรรยายโวหารคือ โวหารที่ใช้เล่าเรื่อง หรืออธิบายเรื่องราวต่าง ๆ ตามลำดับเหตุการณ์

ข. อธิบายโวหารและบรรยายโวหารเป็นโวหารประเภทเดียวกันไม่สามารถแยกจากกันได้

ค. เทศนาโวหารคือโวหารที่กล่าวในเชิงอบรม แนะนำสั่งสอน เสนอทัศนะชี้แนะชักจูงใจ

ง. พรรณนาโวหารมีจุดมุ่งหมายคือ มุ่งให้ความแจ่มแจ้ง ละเอียดลออเพื่อให้ผู้อ่านเกิดอารมณ์ซาบซึ้ง

๒. ข้อใดคืออุปมาโวหาร

ก. “คนเราต่างก็ต้องการการยอมรับจากสังคมด้วยกันทั้งสิ้น ไม่มีใครเลยที่จะพอใจกับการถูกสังคมรังเกียจ”

ข. “ตลาดนัดเป็นตลาดชั่วคราวที่มีการนัดหมายให้ผู้ซื้อและผู้ขายมาชุมนุมกันเพื่อซื้อขายและแลกเปลี่ยน สินค้า”

ค. “การทำงานของอวัยวะต่าง ๆ ต้องเป็นระบบและมีระเบียบ ร่างกายจึงอยู่เป็นปกติและเจ้าของร่างกายจึงรู้สึกสบายดี”

ง. เจ้าเปรียบดังแก้วตาดวงใจของแม่ แม่รักเจ้าเท่าชีวิตยากจะหาสิ่งใดมาเปรียบได้

๓. จากตัวเลือกในข้อสอง โวหารที่พบมากที่สุดคือโวหารประเภทใด

ก. บรรยายโวหาร

ข. เทศนาโวหาร

ค. อธิบายโวหาร

ง. สาธกโวหาร

คำชี้แจง อ่านคำประพันธ์ต่อไปนี้แล้วตอบคำถามข้อ ๔

งามสองสุริยราชล้ำ

เลอพิศ นาพ่อ

พ่างพัชรินทร์ไพจิตร

ศึกสร้าง

ฤาธรมเริ่มรณฤทธิ์

รบราพณ์ แลฤา

ทุกเทศทุกทิศอ้าง

อินไทไปเทียม

สมเด็จพระมหาสมณเจ้า กรมพระปรมานุชิตชิโนรส

๔. คำประพันธ์ข้างต้นใช้โวหารใดเด่นชัดที่สุด

ก. อุปมาโวหาร

ข. สาธกโวหาร

ค. อธิบายโวหาร

ง. เป็นบทเห่ชมกระบวนเรือ

ใช้ข้อความต่อไปนี้ตอบคำถามข้อ ๕-๖

“ผู้เข้าไปในหุบผาแห่งบุปผชาติจะมีความรู้สึกว่าได้เดินอยู่ระหว่างขนมชั้น เขาปลูกดอกไม้สีเป็นแถบๆไปบนเนินตลอดทางเดิน เมื่อมองดูจากที่สูงหรือเนินเล็กๆจะเห็นสีชมพู สีม่วง สีเหลือง เป็นสายยาวเป็นชั้นๆมีสระเล็กๆและมีต้นไม้เป็นกอๆจัดไว้อย่างสวยงามตามทางเดิน”

๕. ข้อความข้างต้นใช้วิธีเขียนแบบใด

ก. บรรยาย

ข. พรรณนา

ค. อธิบาย

ง. บรรยายและพรรณนา

๖. สารข้อใดที่ไม่อาจอนุมานได้จากข้อความนี้

ก. ความตื่นตาตื่นใจของผู้ประสบ

ข. การปลูกต้นไม้อย่างเป็นระเบียบ

ค. ความงามอย่างละลานตาของสวนดอกไม้

ง. สวนพฤกษชาติเขตร้อนของต่างประเทศ

ใช้ข้อความต่อไปนี้ตอบคำถามข้อ ๗-๘

“เมื่อเราฟังหรืออ่านเรื่องราวใดๆ เราต้องคิดตามไปด้วย ไม่ใช่ปล่อยจิตใจไปตามยถากรรม อย่างฟังเสียงนกเสียงกา”

๗. ข้อความข้างต้นผู้เขียนใช้โวหารใด

ก. บรรยาย

ข. เทศนา

ค. อุปมาและเทศนา

ง. อุปมาและอธิบาย

๘. “ฟังอย่างเสียงนกเสียงกา” ในข้อความข้างต้นจัดเป็นโวหารประเภทใดและมีความหมายอย่างไร

ก. บรรยาย หมายถึง ฟังแล้วต้องคิด

ข. อุปมา หมายถึง ฟังแล้วไม่คิด

ค. เทศนา หมายถึง ฟังแล้วเบิกบานใจ

ง. สาธก หมายถึง ฟังแล้วไม่เข้าใจความหมาย

๙. เทศนาและสาธกมีความแตกต่างกันด้านใดเด่นชัดที่สุด

ก. รูปแบบ วิธีการ

ข. ลีลา จังหวะ

ค. จุดมุ่งหมาย

ง. น้ำเสียงการใช้ถ้อยคำ

๑๐. “คนที่กินเจจะไม่กินเนื้อสัตว์และจะถือศีลตลอดเทศกาล” ใช้วิธีการเขียนแบบใด

ก. สาธก

ข. พรรณนา

ค. อธิบาย

ง. บรรยาย

เกณฑ์การวัดผลประเมินผล แบบประเมินผลงาน การอ่านอย่างมีวิจารณญาณ โดยวิธี SQ๓R
แบบฝึกทักษะที่.....เรื่อง.....กลุ่มที่/ชื่อกลุ่ม.....มัธยมศึกษาปีที่.....

รายการประเมิน	คะแนน/เกณฑ์	ผลการประเมิน	
		คะแนนเต็ม	คะแนนที่ได้
กิจกรรมที่ ๑ การอ่าน สำรวจ	๔ หาชื่อเรื่อง ที่มา หรือผู้แต่งได้ถูกต้อง บอกเนื้อเรื่องคร่าวๆ ได้ ๓ หาชื่อเรื่อง ที่มา หรือผู้แต่งได้ถูกต้อง ๒ หาชื่อเรื่อง หรือผู้แต่งได้ถูกต้อง ๑ หาชื่อเรื่องได้อย่างเดียว ๐ ไม่สามารถบอกสิ่งใดๆเกี่ยวกับเรื่องที่อ่านได้	๔	
กิจกรรมที่ ๒ การตั้งคำถาม	๔ สามารถตั้งคำถามได้ครอบคลุมเนื้อหาและประเด็นต่างๆ ที่เกี่ยวข้องทั้งหมด ๓ สามารถตั้งคำถามได้ครอบคลุมเนื้อหาและประเด็นต่างๆ ที่เกี่ยวข้อง ๒ ตั้งคำถามได้ตรงประเด็นเป็นส่วนใหญ่แต่ไม่ครอบคลุมทั้งหมด ๑ ตั้งคำถามได้ตรงประเด็นเพียงส่วนเดียว ๐ ตั้งคำถามไม่ได้	๔	
กิจกรรมที่ ๓ การตอบ คำถาม	๔ ตอบคำถามได้ครอบคลุมตรงประเด็นทั้งหมด ๓ ตอบคำถามตรงประเด็นส่วนใหญ่แต่ไม่ครอบคลุมทั้งหมด ๒ ตอบคำถามตรงประเด็นบางส่วนแต่ไม่ครอบคลุม ๑ ตอบคำถามได้เพียงส่วนเดียว ๐ ตอบคำถามไม่ได้	๔	
กิจกรรมที่ ๔ จดบันทึก	๔ จดบันทึกเนื้อเรื่องได้ครอบคลุมตรงประเด็น ๓ จดบันทึกตรงประเด็นส่วนใหญ่แต่ไม่ครอบคลุมทั้งหมด ๒ จดบันทึกตรงประเด็นบางส่วนแต่ไม่ครอบคลุม ๑ จดบันทึกได้เพียงส่วนเดียว ๐ จดบันทึกไม่ได้ และไม่ถูกต้อง	๔	
กิจกรรมที่ ๕ วิเคราะห์ การ ทบทวน	๔ ทำบันทึกย่อ ทบทวนสาระสำคัญหลัก สาระสำคัญรองอีกครั้ง เพื่อหาจุดประสงค์ ความคิดหลักและน้ำเสียงของผู้เขียนได้ครอบคลุมถูกต้อง ๓ ทำบันทึกย่อ ทบทวนสาระสำคัญหลัก สาระสำคัญรองอีกครั้ง เพื่อหาจุดประสงค์ ความคิดหลักและน้ำเสียงของผู้เขียนได้ครอบคลุมส่วนใหญ่ ๒ ทำบันทึกย่อ ทบทวนสาระสำคัญหลัก สาระสำคัญรองอีกครั้ง เพื่อหาจุดประสงค์ ความคิดหลักและน้ำเสียงของผู้เขียนได้ครอบคลุมบางส่วน ๑ ทำบันทึกย่อ ทบทวนสาระสำคัญหลัก สาระสำคัญรองอีกครั้ง เพื่อหาจุดประสงค์ ความคิดหลักและน้ำเสียงของผู้เขียนได้เพียงส่วนเดียว ๐ ไม่สามารถทำบันทึกย่อ ทบทวนสาระสำคัญหลัก สาระสำคัญรองอีกครั้ง เพื่อหาจุดประสงค์ ความคิดหลักและน้ำเสียงของผู้เขียนได้	๔	
รวม	คะแนนทั้งหมด	๒๐	

เกณฑ์การประเมินการทำกิจกรรมที่ ๑-๕

ผลการปฏิบัติ	ผลการประเมิน	เกณฑ์ระดับคุณภาพ
ได้คะแนน (ผู้ประเมิน)	ดีมาก (๑๖ -๒๐ คะแนน) ดี (๑๒ -๑๕ คะแนน) พอใช้ (๑๐-๑๑ คะแนน) ปรับปรุง (๐-๙ คะแนน)	ระดับ ๔ หมายถึง ดีมาก ระดับ ๓ หมายถึง ดี ระดับ ๒ หมายถึง พอใช้ ระดับ ๑ หมายถึง ปรับปรุง ได้ระดับ ๓ ขึ้นไปผ่านเกณฑ์

เกณฑ์การประเมินการทำแบบทดสอบหลังเรียน

ผลการปฏิบัติ	ผลการประเมิน	เกณฑ์ระดับคุณภาพ
ได้คะแนน (ผู้ประเมิน)	ดีมาก (๘- ๑๐คะแนน) ดี (๖- ๗ คะแนน) พอใช้ (๕ คะแนน) ปรับปรุง (๐-๔ คะแนน)	ระดับ ๔ หมายถึง ดีมาก ระดับ ๓ หมายถึง ดี ระดับ ๒ หมายถึง พอใช้ ระดับ ๑ หมายถึง ปรับปรุง ได้ระดับ ๓ ขึ้นไปผ่านเกณฑ์

แบบสังเกตพฤติกรรมการเรียนของนักเรียน

ผู้สังเกต

☐ ครู
 ☐ นักเรียน

วิชา.....ภาคเรียนที่.....ปีการศึกษา.....
 เรื่อง.....กลุ่ม.....
 ชั้น...../.....วันที่.....เดือน.....พ.ศ.....

ที่	ชื่อ-สกุล	เกณฑ์การให้คะแนน					รวม	ระดับคุณภาพ				
		๔	๔	๔	๔	๔		๔	๓	๒	๑	๐
		การแสดงความคิดเห็น	การทำงาน/การยอมรับความคิดเห็นของผู้อื่น	มีความรับผิดชอบในการทำงาน	การทำงานตามขั้นตอนที่แนะนำอย่างเป็นระบบ	ปฏิบัติตามข้อตกลงในกลุ่ม	๒๐	ดีมาก	ดี	ปานกลาง	ผ่านเกณฑ์ขั้นต่ำ	ต่ำกว่าเกณฑ์
๑												
๒												
๓												
๔												
๕												
๖												
๗												
๘												
๙												
๑๐												
๑๑												
๑๒												
๑๓												

เกณฑ์การประเมิน /ระดับคุณภาพ

๑๖-๒๐ ดีมาก

๑๔-๑๕ ดี

๑๒-๑๓ ปานกลาง

๑๐-๑๑ ผ่านเกณฑ์ขั้นต่ำ

๐-๙ ต่ำกว่าเกณฑ์

ลงชื่อ.....ผู้ประเมิน

(.....)

...../...../.....

เกณฑ์การประเมิน

รายการประเมิน	ระดับคะแนน			
	ดีมาก (๔)	ดี(๓)	พอใช้(๒)	ปรับปรุง(๑)
การแสดงความ คิดเห็น	รับฟังความคิดเห็น และแสดงความ คิดเห็นอย่างตั้งใจ และมีเหตุผล	รับฟังความคิดเห็น และแสดงความ คิดเห็นอย่างตั้งใจ	รับฟังความคิดเห็น และแสดงความ คิดเห็นอย่างตั้งใจ เป็นบางครั้ง	ไม่รับฟังความคิดเห็น ไม่ แสดงความคิดเห็นอย่าง ไม่ตั้งใจและไม่มีเหตุผล
การทำงาน/การ ยอมรับความ คิดเห็นของผู้อื่น	กระตือรือร้นในการ ทำงาน ทำงานเป็น ระบบ รับฟังผู้อื่น	กระตือรือร้นในการ ทำงาน รับฟังผู้อื่น	กระตือรือร้นในการ ทำงาน รับฟังผู้อื่น เป็นบางครั้ง	ไม่มีความกระตือรือร้นใน การทำงาน ไม่รับฟังผู้อื่น
มีความรับผิดชอบ ในการทำงาน	ทำงานที่ได้รับ มอบหมายถูกต้อง และเสร็จสมบูรณ์	ทำงานที่ได้รับ มอบหมายถูกต้อง และเสร็จตามเวลา ที่กำหนด	ทำงานที่ได้รับ มอบหมายเสร็จแต่ มีข้อผิดพลาด	ไม่สามารถทำงานที่ได้รับ มอบหมายถูกต้องเสร็จ ตามเวลาที่กำหนด
การทำงานตาม ขั้นตอนที่แนะนำ อย่างเป็นระบบ	ปฏิบัติตามกิจกรรมได้ ถูกต้องครบถ้วน ภายในเวลาที่ กำหนด	ปฏิบัติตามกิจกรรมได้ ถูกต้องครบถ้วนแต่ เสร็จช้ากว่าเวลาที่ กำหนด	ปฏิบัติตามกิจกรรมได้ ถูกต้องครบถ้วนแต่มี ข้อผิดพลาดและ เสร็จช้ากว่าเวลาที่ กำหนด	ปฏิบัติตามกิจกรรมได้ไม่ ครบถ้วนมีข้อผิดพลาด และเสร็จงานช้ากว่าเวลา ที่กำหนด
ปฏิบัติตามข้อตกลง ในกลุ่ม	ปฏิบัติตามข้อตกลง ของกลุ่มที่วางไว้ ให้ความร่วมมือใน การทำงาน	ปฏิบัติตามข้อตกลง ของกลุ่มที่วางไว้ ให้ความร่วมมือใน การทำงานส่วน ใหญ่	ปฏิบัติตามข้อตกลง ของกลุ่มที่วางไว้ ให้ความร่วมมือใน การทำงานเป็น บางครั้ง	ไม่ปฏิบัติตามข้อตกลง ของกลุ่มที่วางไว้ ไม่ให้ความร่วมมือในการ ทำงาน

ผู้สังเกต

☐ ครู

☐ นักเรียน

แบบประเมินพฤติกรรมการเรียนของนักเรียน
ระหว่างการปฏิบัติตามขั้นตอน วิธีSQ๓R ตอนที่๒

วิชา.....ภาคเรียนที่.....ปีการศึกษา.....

เรื่อง.....ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๕ วันที่เดือน.....พ.ศ.....

ลำดับ ที่	ชื่อ- สกุล	รายการ ประเมิน -ปฏิบัติ ตามหลัก SQ๓R	เกณฑ์ /คะแนน				คะแนน ที่ได้
			ปฏิบัติได้ครบ ถูกต้อง ตามลำดับขั้นตอน สมบูรณ์ มีชิ้นงาน ชัดเจนสมบูรณ์ ๘ - ๑๐ คะแนน	ปฏิบัติได้ครบ ถูกต้องตามลำดับ ขั้นตอนสมบูรณ์ มีชิ้นงาน ๖ - ๗คะแนน	ปฏิบัติได้ครบ ไม่เรียง ตามลำดับ ขั้นตอน มี ชิ้นงาน ๕ คะแนน	ปฏิบัติได้ครบ ไม่เรียง ตามลำดับ ขั้นตอน ไม่มี ชิ้นงาน ๐-๔ คะแนน	
๑							
๒							
๓							
๔							
๕							
๖							
๗							
๘							
๙							
๑๐							
๑๑							
๑๒							
๑๓							
๑๔							
๑๕							
๑๖							
๑๗							
๑๘							
๑๙							
๒๐							

เกณฑ์การประเมิน /ระดับคุณภาพ

๑๐-๘ ดีมาก

๖ - ๗ ดี

๕ พอใช้

๐- ๔ ปรับปรุง

ลงชื่อ.....ผู้ประเมิน

(.....)

...../...../....

แบบประเมินผลการเรียนรู้

แผนจัดการเรียนรู้ที่ เรื่อง กระจงเจ้าปัญญา ...ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๕

คำชี้แจง โปรดให้คะแนนตามความเป็นจริง

เลขที่	ชื่อ - สกุล	รายการประเมิน										ผลการประเมิน	
		กิจกรรมที่ ๑	กิจกรรมที่ ๒	กิจกรรมที่ ๓	กิจกรรมที่ ๔	กิจกรรมที่ ๕	ทดสอบหลังเรียน ตอนที่ ๑	แบบทดสอบหลังเรียน ตอนที่ ๒	การปฏิบัติการ ตอนที่ ๒-โดยใช้ QR	รวม		ผ่าน	ไม่ผ่าน
	คะแนนเต็ม	๕	๕	๕	๕	๕	๑๐	๑๐	๑๐	๕๐		๓๐	๒๙
๑													
๒													
๓													
๔													
๕													
๖													
๗													
๘													
๙													
๑๐													
๑๑													
๑๒													
๑๓													
๑๔													
๑๕													
๑๖													
๑๗													
๑๘													
๑๙													
๒๐													
๒๑													
๒๒													
๒๓													
๒๔													

(นางสาวจินตนา พิกุลแก้ว) ผู้บันทึก
ตำแหน่ง ครู

- กระทรวงศึกษาธิการ.(๒๕๕๔). หนังสือเรียนรายวิชาพื้นฐาน ภาษาไทย กลุ่มสาระการเรียนรู้
ภาษาไทยวรรณคดีวิจักขณ์ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๕. กรุงเทพฯ: สกสค.ลาดพร้าว.
- กิ่งแก้ว อารีรักษ์ และละเอียด จุฑานันท์. (๒๕๕๖). การวัดและประเมินผลทางภาษา. กรุงเทพฯ:
พัฒนาคุณภาพวิชาการ (พว.).
- นักรบ พิมพ์ขาว.(๒๕๕๘).คู่มือเรียนรู้ทุกอย่างของอาเซียนAECต้องรู้ฉบับสมบูรณ์.นนทบุรี: ธิงค์
ปียอนส์ บุ๊คส์.
- ปัญญา ศิริโรจน์.(๒๕๕๔).การพัฒนาวัตกรรมการเรียนการสอน.กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัย
รามคำแหง.
- ประทีป วาทิกทินกร. (๒๕๕๔).ศิลปะการประพันธ์เพื่อการสอน.กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัย
รามคำแหง.
- ภาสกร เกิดอ่อนและคณะ.(๒๕๕๕). หนังสือเรียนรายวิชาพื้นฐานภาษาไทย กลุ่มสาระ
การเรียนรู้ภาษาไทย วรรณคดีและวรรณกรรม ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๖. กรุงเทพฯ:
อักษรเจริญทัศน์.
- วัชรพล วิบูลยศรีน. (๒๕๕๖).นวัตกรรมและสื่อการเรียนการสอนภาษาไทย.กรุงเทพฯ:
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ส. พลายน้อย .(๒๕๕๕).นิทานอินโดนีเซีย.กรุงเทพฯ: สถาพรบุ๊คส์.
- สอวค์ ดำเนินสวัสดิ์. (๒๕๕๗).พิชิต O-NET ม.๖ ภาษาไทย.กรุงเทพฯ: ไอเอ็ดพับลิชชิง.
- สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน กระทรวงศึกษาธิการ. (๒๕๕๘). การวัดและ
ประเมินผลอิงมาตรฐานการเรียนรู้ตามหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐานพุทธศักราช ๒๕๕๔.
สุวิทย์ มูลคำ และ สุนันทา สุนทรประเสริฐ. (๒๕๕๐). การพัฒนาผลงานทางวิชาการสู่การเลื่อน
วิทยฐานะ.กรุงเทพฯ: อี เค บุ๊คส์.
- ยรรยง ผิวอ่อน.(๒๕๕๗).เอกสารประกอบการอบรม การวิจัยเชิงปฏิบัติการในชั้นเรียน.
อุบลราชธานี :อุบลยงสวัสดิ์ออฟเซต ๕๘.
- อดุลย์ ไทรเล็กทิม.(๒๕๕๔).การประเมินผลการเรียนการสอนภาษาไทย.กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัย
รามคำแหง.
- เอมอร เนียมน้อย. (๒๕๕๑).พัฒนาการอ่านอย่างมีวิจารณญาณด้วยวิธี SQ๓R.กรุงเทพฯ:
สุวีริยาสาส์น.
- aec/index.php/th/๒๐๑๓-๑๑-๒๐. [ออนไลน์]วันที่สืบค้น ๒๒ สิงหาคม ๒๕๕๗.
- baanjomyut.com.thai_poetry. [ออนไลน์] library_๒. วันที่สืบค้น ๒๙ มีนาคม ๒๕๕๗.
- blog.eduzones.com/jipatar/๘๕๘๖๑. [ออนไลน์] library_๒. วันที่สืบค้น ๒๙ มีนาคม
๒๕๕๗.
- eduzones.com/jipatar/๘๕๘๖๑. [ออนไลน์] library_๒. วันที่สืบค้น ๒๒ มีนาคม ๒๕๕๗.

บรรณานุกรม (ต่อ)

kr.ac.th/tech/nittaya๔๘/writh๕๐.html. [ออนไลน์] library_๒. วันที่สืบค้น ๒๒ มีนาคม ๒๕๕๗.

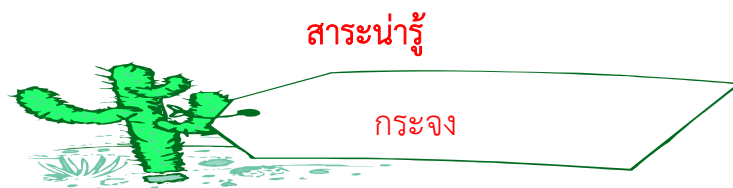
lampangvc.ac.th/lvcasean/page_indonesiam.html[ออนไลน์]. วันที่สืบค้น ๒๐ สิงหาคม ๒๕๕๗.

moohin.com/animals. Mammals.[ออนไลน์] ๒๕html. วันที่สืบค้น ๒๒ เมษายน ๒๕๕๗.

trueplookpanya.com. true/webboard_detail.php?postid=๔๗๑๙.[ออนไลน์] .
วันที่สืบค้น ๒๒ เมษายน ๒๕๕๗.

ภาคผนวก

“กระจง” เป็นกวางขนาดเล็กที่มีดวงตาสีใสเป็นประกาย และมีเขี้ยวขนาดเล็กๆ คู่หนึ่งไว้คอยป้องกันตัว แต่จะพบเห็นสัตว์ชนิดนี้ได้ยากมากเพราะเป็นสัตว์ระแวงภัยสูง เมื่อเจอศัตรูจะอาศัยความเร็วหนีเอาตัวรอดทุกครั้ง

ชื่อสามัญ Mouse Deer

ชื่อวิทยาศาสตร์ Tragulus spp.

วงศ์ TRAGULIDAE

ชื่ออื่น ไก่(เหนือ)

ก้นจิล (มลายู)

ลักษณะจำเพาะ

กระจง เป็นสัตว์เคี้ยวเอื้อง กีบคู่ขนาดเล็ก ถือว่าเป็นสัตว์กีบคู่ที่มีขนาดเล็กที่สุด รูปร่างคล้ายกวางแต่ไม่มีเขาทั้งตัวผู้และตัวเมียหัวค่อนข้างเล็ก จะงอยหน้าแหลมและแคบ จมูกไม่มีขน ขายาวเรียวเล็ก ใบหูเล็ก กระจงตัวผู้เมื่อโตเต็มวัยเขี้ยวจะงอกจากขากรรไกรบนยาวยื่นออกมา ใช้สำหรับป้องกันภัย ตัวเมียมีเขี้ยวเช่นกันแต่จะสั้นกว่าจนแทบมองไม่เห็น

ในเมืองไทยมีกระจงอยู่ ๒ ชนิด คือ

- กระจงควาย ขนสีน้ำตาลออกเทาและมีจุดสีเข้มกว่า กระจงอยู่ทั่วไปได้คอ และบนหน้าอกมีแถบสีขาวพาดตามยาว ๕ เส้น

- กระจงเล็ก ขนสีน้ำตาล มีแถบยาว ๓ แถบอยู่ที่คอ ขนใต้คอมีสีน้ำตาลแกมแดง

การดำรงชีวิต

กระเจงร้องเสียงดัง “จืด ๆ” คล้ายหนู ปราดเปรี้ยวว่องไวมาก และว่ายน้ำเก่ง ชอบออกหากินเวลากลางคืน ตั้งแต่พลบค่ำจนถึงเช้ามืด อาหารที่กินคือ ใบไม้ กล้วย ผลไม้ป่าที่ร่วงหล่นตามพื้นดิน ยอดอ่อนของไม้พุ่มเตี้ย โดยเฉพาะกล้วยอ่อนที่ผลิขึ้นใหม่ สัตว์ป่าชนิดนี้ชอบออกมาหากินตามทุ่งหญ้าหรือชายป่า และอาศัยอยู่ตามป่าดงดิบมากกว่าป่าโปร่ง ช่วงกลางวันจะนอนพักผ่อนตามซอกหิน โพรงไม้ หรือใต้พุ่มไม้ทึบ กระเจงเป็นสัตว์ที่ตื่นตกใจง่าย ปกติชอบอยู่ลำพังตัวเดียว เว้นแต่ในช่วงฤดูผสมพันธุ์จึงจะอยู่เป็นคู่ ฤดูผสมพันธุ์อยู่ในช่วงเดือนมิถุนายน – กรกฎาคม ตัวเมียจะตั้งท้องนานประมาณ ๑๔๐ วัน ตกไข่ครั้งละ ๑ ตัว

ถิ่นที่อยู่อาศัย

กระเจงพบในประเทศเวียดนาม ลาว กัมพูชา มาเลเซีย อินโดนีเซีย และในแนวเทือกเขาตะนาวศรี ในพม่าและไทย

กระเจงในวรรณคดีไทย

ที่มา : <http://www.moohin.com/animals/mammals-๒.shtml>

ที่มา: http://www.lampangvc.ac.th/lvcasean/page_indonesiam.html [ออนไลน์].

วันที่สืบค้น ๒๐ สิงหาคม ๒๕๕๗.

: สาธารณรัฐอินโดนีเซีย (Republic of Indonesia)

ธงชาติ

ตราแผ่นดิน

ชื่อทางการ : สาธารณรัฐอินโดนีเซีย (Republic of Indonesia)

ที่ตั้ง : อยู่ในภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ โดยตั้งอยู่บนเส้นทางเชื่อมต่อระหว่างมหาสมุทรแปซิฟิกกับมหาสมุทรอินเดีย และเป็นสะพานเชื่อมระหว่างทวีปเอเชียกับออสเตรเลีย ทำให้อินโดนีเซียสามารถควบคุมเส้นทางการติดต่อระหว่างมหาสมุทรทั้งสอง ผ่านช่องแคบที่สำคัญต่างๆ

เช่น ช่องแคบลมะละกา ช่องแคบซุนดา และช่องแคบลีอมบอก ซึ่งเป็นเส้นทางขนส่งน้ำมันจาก ตะวันออกกลางมายังประเทศในภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้และเอเชียตะวันออก

พื้นที่ : ๑,๘๙๐,๗๕๔ ตารางกิโลเมตร เป็นประเทศหมู่เกาะที่มีขนาดใหญ่ที่สุดในโลก ประกอบด้วย เกาะใหญ่น้อย กว่า ๑๗,๕๐๘ เกาะ รวมอยู่ในพื้นที่ ๔ ส่วน คือ

- หมู่เกาะซุนดาใหญ่ ประกอบด้วย เกาะชวา สุมาตรา บอร์เนียว และสุลาเวสี
- หมู่เกาะซุนดาน้อย ประกอบด้วยเกาะเล็ก ๆ ที่ตั้งอยู่ทางตะวันออกของเกาะชวา มีเกาะ บาห์ลี ลอมบอก ซุมบาวา ซุมบา ฟลอเรส และติมอร์
- หมู่เกาะมาลุก หรือ หมู่เกาะเครื่องเทศ ตั้งอยู่ระหว่างสุลาเวสี กับอีเรียนจายาบนเกาะ นิวกินี
- อีเรียนจายา อยู่ทางทิศตะวันตกของปาปัวนิวกินี

เมืองหลวง : จาการ์ตา (Jakarta)

ประชากร : ประมาณ ๒๒๐ ล้านคน ประกอบด้วย ชนพื้นเมืองหลากหลายกลุ่ม ซึ่งพูดภาษาต่างกัน กว่า ๕๘๓ ภาษา ร้อยละ ๖๑ อาศัยอยู่บนเกาะชวา

ภูมิอากาศ : มีอากาศร้อนชื้นแบบศูนย์สูตร ประกอบด้วย ๒ ฤดู คือ ฤดูแล้ง (พฤษภาคม-ตุลาคม) และ ฤดูฝน (พฤศจิกายน-เมษายน)

ภาษา : ภาษาราชการและภาษาประจำชาติ ได้แก่ ภาษาอินโดนีเซีย หรือ Bahasa Indonesia

ศาสนา : ชาวอินโดนีเซียร้อยละ ๘๗ นับถือศาสนาอิสลาม ร้อยละ ๖ นับถือศาสนาคริสต์นิกาย โปรเตสแตนต์ ร้อยละ ๓.๕ นับถือศาสนาคริสต์นิกายแคทอลิก ร้อยละ ๑.๘ นับถือศาสนาฮินดู และ ร้อยละ ๑.๓ นับถือ ศาสนาพุทธ ๔

สกุลเงิน : รูเปียห์ (Rupiah : IDR) อัตราแลกเปลี่ยนประมาณ (ซื้อ) ๒.๘๗ บาท / ๑,๐๐๐ รูเปียห์ (ขาย) ๓.๓๒ บาท / ๑,๐๐๐ รูเปียห์ (มกราคม ๒๕๕๒)

ระบอบการปกครอง : ประชาธิปไตย ที่มีประธานาธิบดีเป็นประมุข และหัวหน้าฝ่ายบริหาร

- ประธานาธิบดี คือ ดร.ซูซีโล บัมบัง ยูโดโยโน (Susilo Bambang Yudhoyono) (ตุลาคม ๒๕๔๗)

ที่มา: http://www.truelookpanya.com/true/webboard_detail.php?postid=๔๗๑๙

สกุลเงินของประเทศอินโดนีเซียเป็นสกุลเงิน

รูเปียห์ (Rupiah)

อัตราแลกเปลี่ยน ๑ ดอลลาร์สหรัฐเท่ากับประมาณ ๘,๙๐๐ - ๙,๐๓๐ รูเปียห์

สกุลเงินรูเปียห์ (Rupiah) ๑,๐๐๐ รูเปียห์ (IDR) แลกเป็นเงินไทย อยู่ที่ ๓.๖๘๑๙ บาท (๒๕.๙.๕๓)

สาธารณรัฐอินโดนีเซีย (Republic of Indonesia) : ดอกกล้วยไม้ราตรี

ดอกไม้ประจำชาติอินโดนีเซีย คือ ดอกกล้วยไม้ราตรี (Moon Orchid) ซึ่งเป็นหนึ่งในดอกกล้วยไม้ที่บานอยู่ได้นานที่สุด โดยช่อดอกนั้นสามารถแตกกิ่งและอยู่ได้นาน ๒-๖ เดือน โดยดอกจะบานแค่ปีละ ๒-๓ ครั้งเท่านั้น ทั้งนี้ดอกกล้วยไม้ราตรีสามารถเจริญเติบโตได้ดีในอากาศชื้น จึงพบเห็นได้ง่ายในพื้นที่ราบต่ำของประเทศอินโดนีเซีย

อินโดนีเซีย (Indonesia)

กาโด กาโด (Gado Gado) เป็นหนึ่งในอาหารยอดนิยมของอินโดนีเซียคล้ายกับสลัดแขก ซึ่งจะประกอบด้วยถั่วเขียว มันฝรั่ง ถั่วงอก เต้าหู้ ไข่ต้มสุก กะหล่ำปลี ข้าวเกรียบกุ้ง รับประทานกับซอสถั่วที่มีลักษณะเหมือนซอสสะเต๊ะ

Gado-gado is one of the well-known dishes from Indonesia. It is vegetable salad with peanut sauce. It is usually served with tomato wedges, bean sprouts, tofu, cabbage and boiled eggs.

ชุดประจำชาติ ประเทศอินโดนีเซีย

อินโดนีเซีย : Indonesiaอินโดเนเซีย

ความหมาย มาจากภาษากรีกคำว่า **Indo** หมายถึงหมู่เกาะอินเดีย เป็นคำที่ถูกคิดขึ้นในสมัยคริสต์ศตวรรษที่ ๑๙ เพราะชาวยุโรปก่อนหน้านี้เรียกอินโดนีเซียว่า East Indies คืออินเดียตะวันออก

ที่มา: นักรบ พิมพ์ขาว.(๒๕๕๘).คู่มือเรียนรู้ทุกอย่างของอาเซียนAECต้องรู้ฉบับสมบูรณ์.นนทบุรี: ริงค์ปียอนส์ บุ๊คส์.

เกร็ดความรู้และวัฒนธรรมอินโดนีเซีย

ขนบธรรมเนียมประเพณี

โครงสร้างทางสังคมและวัฒนธรรม ประชากรอินโดนีเซียประกอบด้วย หลายเชื้อชาติและเผ่าพันธุ์ แต่ละเผ่าพันธุ์ต่างก็มีมรดกทางวัฒนธรรม และลักษณะทางสังคมของตนสืบทอดกันมา คนเหล่านี้เมื่อถูกรวมกันเข้าภายใต้ระบบการเมือง เศรษฐกิจและการป้องกันประเทศร่วมกัน จาก การที่สภาพที่ตั้งทางภูมิศาสตร์ของประเทศอินโดนีเซีย มีลักษณะแยกกันเป็นหมู่เกาะมากมาย และมีอาณาเขตกว้างใหญ่ไพศาล ประชากรติดต่อกันได้ยาก ทำให้แต่ละภูมิภาคมีรูปแบบวัฒนธรรมของตนเอง จึงปรากฏลักษณะวัฒนธรรม ขนบธรรมเนียมประเพณี และภาษาที่ใช้ผิดแผก แตกต่างกันไป

ขนบธรรมเนียมประเพณี ประชากรกลุ่มต่าง ๆ ของอินโดนีเซีย มีวัฒนธรรม ขนบธรรมเนียม ประเพณี และวิถีชีวิตแตกต่างกันไป ในแต่ละกลุ่มชน ชาวชนบทที่อาศัยอยู่ห่างไกลจากตัวเมือง ยังยึดมั่นอยู่กับประเพณีเดิมอยู่มาก ส่วนกลุ่มชนที่อาศัยอยู่ในตัวเมือง และได้รับการศึกษาแบบ ตะวันตก จะมีวิถีชีวิตแตกต่างกันออกไป การแบ่งกลุ่มชนตามขนบธรรมเนียมประเพณี และพื้นที่ตั้ง สามารถแบ่งออกเป็นสามกลุ่มใหญ่ ๆ ด้วยกันคือ

กลุ่มแรก เป็นกลุ่มชนที่อาศัยอยู่ในเกาะชวา และบาหลี ผู้คนที่อยู่ในแถบนี้จะยึดมั่นอยู่ในแนวทางของศาสนาฮินดู และศาสนาพุทธ มีวัฒนธรรมเน้นหนักในเรื่องคุณค่าของจิตใจ และสังคม ก่อให้เกิด

การพัฒนาศิลปะอย่างมากมาย โดยเฉพาะนาฏศิลป์ และดุริยางคศิลป์ ในการดำเนินชีวิตประจำวัน ประชากรจะประพฤติตามหลักจริยธรรม มีการเคารพต่อบุคคลตามฐานะของบุคคลนั้น ๆ

กลุ่มที่สอง เป็นกลุ่มชนที่อาศัยอยู่ตามบริเวณริมฝั่งทะเลของเกาะต่าง ๆ ดำเนินชีวิตอยู่ได้ด้วยการประกอบการค้าขาย มีชีวิตทางวัฒนธรรมตามหลักของศาสนาอิสลามอย่างเคร่งครัด และเป็นนักธุรกิจของสังคมอินโดนีเซียยุคใหม่ และได้รับการยกย่องว่าเป็นผู้มีความรู้ทางศาสนา และกฎหมาย

กลุ่มที่สาม เป็นกลุ่มที่มีความล้าหลังมาก อาศัยอยู่ตามบริเวณเทือกเขาในส่วนลึกของประเทศ ดำเนินชีวิตอยู่ด้วยการล่าสัตว์ และการเพาะปลูก รัฐบาลอินโดนีเซียได้เข้าไปปรับเปลี่ยนวิถีชีวิตของชนกลุ่มนี้แล้ว ในประเทศอินโดนีเซีย มีการกำหนดกฎหมายประเพณีในสังคม ตามความเชื่อในศาสนาซึ่งจะต้องปฏิบัติอย่างเคร่งครัด และสืบทอดกันมานานแล้ว มีสาระที่สำคัญคือ ความผูกพันระหว่างสามีกับภรรยา พ่อแม่กับลูก และพลเมืองต่อสังคมที่ตนอยู่ โดยยึดหลักการปฏิบัติที่เรียกเป็นภาษาอินโดนีเซียว่า โกตองโรยอง คือการช่วยเหลือพึ่งพาอาศัยกันในงานต่าง ๆ เช่น การเพาะปลูก การเก็บเกี่ยว การแต่งงาน การสร้างบ้านที่อยู่อาศัย การใช้ที่ดินร่วมกัน ภายใต้ข้อตกลงและข้อแม้พิเศษ

การแต่งกาย เนื่องจากประชากรส่วนใหญ่นับถือศาสนาอิสลาม การแต่งกายจึงโน้มแน่วไปตามประเพณีของศาสนา

ผู้ชาย จะนุ่งโสร่ง สวมเสื้อคอปิด แขนยาว สวมหมวกรูปกลม หรือหมวกหีบ ทำด้วยสั้กหลาดสีดำ บางครั้งจะนุ่งโสร่งทับกางเกง ประมาณครึ่งตัว โดยปล่อยให้เห็นขากางเกง ในกรณีที่ต้องเข้าพิธี อาจจะมีการเหน็บกริชด้วย ปัจจุบันผู้ชายอินโดนีเซียส่วนใหญ่นิยม แต่งกายแบบสากล แต่ยังคงสวมหมวกแบบเดิม **ผู้หญิง** จะใช้ผ้าไคน์ พันรอบตัว และใช้นุ่งอยู่กับบ้านเท่านั้น ผ้าไคน์จะมีลวดลายสวยงามมาก เนื้อดีและราคาแพง ซึ่งเป็นที่นิยมเรียกกันอีกชื่อว่า ผ้าปาติก (Patik) เวลานุ่งจะต้องให้ยาวกรอมเท้า สวมเสื้อ เรียกว่า เคบาจา (Kebaja) เป็น เสื้อที่รัดติดกับตัว แขนยาว สำหรับผู้หญิง ชาวเกาะสุมาตรา นิยมสวมเสื้อหลวม ลำตัวยาวเกือบถึงเข่า เรียกว่า บัตยูกรุง และใช้ผ้าห่มพาดไหล่ข้างหนึ่งด้วย ผู้หญิงอินโดนีเซียไว้ผมยาว แล้วเกล้าเป็นมวย และใช้เครื่องประดับ เช่น พลอย หรือดอกไม้ประดับศีรษะ รองเท้าที่ใช้เดิมเป็นรองเท้าแตะ แต่ปัจจุบันเป็นรองเท้ามีส้นและทาสี แกะสลักเป็นรูปต่าง ๆ สายคาดทำด้วยหนังทาสีเงิน หรือสีทอง สตรีที่นับถือศาสนาอิสลามจะใช้ผ้าคลุมศีรษะ แต่ไม่ปิดหน้า ปัจจุบันนิยมแต่งกายแบบตะวันตกมากขึ้น การแต่งกายแบบดังกล่าว จะใช้ในโอกาสพิธีสำคัญ ๆ เท่านั้น

ศิลปะและวรรณคดี ชาวอินเดียนเป็นผู้รักศิลปะ และวรรณคดีมาช้านานแล้ว สังเกตได้จากลวดลายของเครื่องแต่งกาย บ้านที่พักอาศัย ศาสนสถาน และนาฏศิลป์ต่าง ๆ ศิลปะในประเทศอินโดนีเซีย มิได้ยึดถือตามที่สืบทอดกันมาแต่ในอดีตเท่านั้น แต่มีหลายสิ่งหลายอย่างได้พัฒนาเปลี่ยนแปลงไปตามแต่ละยุค แต่ละสมัย ที่มีอิทธิพลต่อประเทศอินโดนีเซีย ในขณะนั้น

ศิลปกรรมการปั้น และการแกะสลัก การทำงานแบบธรรมชาติ โดยใช้ฝีมืออย่างแท้จริง ประดิษฐ์สิ่งต่าง ๆ ในรูปแบบแกะสลักไม้ แกะสลักวัตถุโลหะ เครื่องปั้นดินเผา และงานแกะสลักหิน

เป็นรูปต่าง ๆ แต่ส่วนใหญ่เป็นศิลปกรรมฮินดู เพราะศาสนาพราหมณ์ฮินดู เคยเข้ามามีอิทธิพลในอินโดนีเซีย นักแกะสลักที่มีชื่อเสียงส่วนใหญ่เป็นชาวบาหลี

สถาปัตยกรรม มีลักษณะแตกต่างกันไปตามสภาพของภูมิประเทศและอิทธิพลของศาสนา แต่ส่วนใหญ่คล้ายคลึงกับประเทศต่าง ๆ แถบเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ อาคารบ้านเรือนของประชาชนโดยทั่ว ๆ ไปจะใช้วัสดุที่หาได้ในท้องถิ่นเป็นอุปกรณ์ในการก่อสร้าง ส่วนเทวสถานบางแห่ง เช่น สถูปโบโรพุทโธ ซึ่งมีชื่อเสียงมากได้รับอิทธิพลมาจากสถาปัตยกรรมของศาสนาฮินดู

นาฏศิลป์ มีรูปแบบแตกต่างกันไปเป็นสองลักษณะ เนื่องจากในอดีตอินโดนีเซียถูกฮอลันดาบีบบังคับให้แบ่งอาณาจักร Matanam ออกเป็นสองส่วนคืออาณาจักรสมาการ์ตา (Sumakarta) และอาณาจักรยอกยาการ์ตา (Yogyakarta) จึงทำให้นาฏศิลป์ชวามีรูปแบบแตกต่างกันออกไปดังกล่าว

แบบสมาการ์ตา (Samakarta) การแต่งกายจะใช้ผ้าแพรพาดบ่า ท่วงทำนองของวงมโหรีจะนุ่มนวลราบเรียบ มีเส้นแบ่งจังหวะน้อย

แบบยอกยาการ์ตา (Yogyakarta) การแต่งกายจะใช้ผ้าแพรพันเอว ท่วงทำนองของวงมโหรีจะมีเสียงไม่นุ่มนวล เพราะมีเส้นแบ่งจังหวะมาก

ถึง แม้นาฏศิลป์ทั้งสองแบบจะแตกต่างกันไปบ้างก็ตาม แต่ก็สะท้อนปรัชญาของชาวจากท่าทาง การเคลื่อนไหวมือ - แขน แม้กระทั่งการแสดงออกทางสีหน้า เช่น ตัวละครที่แสดงเป็นธรรมชาติจะหลบตา ลงต่ำเสมอ และจะร่ายรำด้วยลีลาอ่อนช้อย ผสมกลมกลืนอย่างสง่างาม แสดงถึงจิตใจอ่อนโยน บริสุทธิ์ ในทางตรงกันข้าม ตัวละครที่แสดงเป็นธรรมชาติ หรือชั่วร้ายจะแสดง ลักษณะท่วงท่า วางอำนาจ กลอกตาแข็งกร้าว แสดงถึงจิตใจชั่วร้ายหยาบคาย

ดนตรี ใน สมัยโบราณ อินโดนีเซียมีวงดนตรีพื้นเมืองมีชื่อเสียงมากเรียกว่า ตมิลาน ประกอบด้วยเครื่องดนตรีคล้ายระนาด กลอง ฆ้อง ซอสองสาย และขลุ่ย ซึ่งนอกจากเป็นดนตรีประจำราชสำนักของสุลต่านต่าง ๆ บนเกาะชวาแล้ว ดนตรียังกล่าวยังทำหน้าที่เผยแพร่ศาสนาอิสลามด้วย แต่ปัจจุบันวงดนตรีตมิลานได้กลายเป็นวงดนตรีสำหรับการฟ้อนรำ การแสดงนาฏศิลป์ และการแสดงหนังตะลุง นอกจากนี้อินโดนีเซียยังมีวงดนตรีอังกะลุงด้วย

ศิลปะการแสดง การ มหรสพของอินโดนีเซียได้แก่ ละครและภาพยนตร์ เค้าโครงเรื่องของละครที่นำมาแสดงส่วนใหญ่คือเรื่องรามเกียรติ์ ซึ่งเป็นเทพนิยายในศาสนาฮินดู ตัวละครจะแต่งกายด้วยผ้าปาติก ไม่สวมเสื้อชั้นนอก ใช้สีทาตัวเป็นสีต่าง ๆ ประดับด้วยสร้อยสังวาลย์ นอกจากนี้ อินโดนีเซียยังมีการละเล่นอีกชนิดหนึ่งเรียกว่า วายัง หรือหนังตะลุง เป็นที่นิยมกันมาก เค้าโครงเรื่องส่วนใหญ่เป็นนิยายเกี่ยวกับเรื่องสงครามในศาสนาฮินดู

วรรณคดี ใน สมัยที่ศาสนาฮินดู และพุทธศาสนาได้เข้าไปเผยแพร่ในอินโดนีเซีย วรรณคดีของอินโดนีเซียมีความเจริญอย่างรวดเร็ว หนังสือที่มีชื่อเสียงในยุคนั้นได้แก่เรื่องเนการาเกอร์ตาคามา ซึ่งเป็นเรื่องเกี่ยวกับประวัติศาสตร์ความยิ่งใหญ่ และอำนาจของอาณาจักรมัตยาปาหิต นอกจากนี้ยังมีหนังสือที่ได้รับความนิยมกันมากอีกเรื่องหนึ่งคือ เรื่องปารารัตัน เป็นเรื่องเกี่ยวกับประวัติศาสตร์ของกษัตริย์อินโดนีเซียในสมัยนั้น เขียนเป็นภาษาชวาโบราณ

ต่อมาเมื่อศาสนาอิสลามได้แพร่เข้าไปในอินโดนีเซีย ก็ได้มีผู้เขียนหนังสือเกี่ยวกับคำสอนของศาสนาอิสลาม และตำราหมอดูไว้หลายเล่ม โดยเขียนเป็นภาษาชวา

การแต่งกายอินโดนีเซีย

อินโดนีเซียเป็นหมู่เกาะในมหาสมุทรอินเดีย และแปซิฟิก รวมเกาะใหญ่น้อยราว ๓,๐๐๐ เกาะ ที่สำคัญคือ สุมาตรา ชวา บาลี ซูลาเวสี (เซลีบิส) กาลมันตัน เวสต์อิเรียน เมืองหลวงคือจาการ์ตา อยู่บนเกาะชวา

การทอผ้าแบบดั้งเดิมของอินโดนีเซีย

อินโดนีเซียเป็นหมู่เกาะที่อยู่ในเส้นทางการค้าขายติดต่อกับอินเดีย จีน และยุโรป มานาน กว่าร้อยปี ซึ่งความสัมพันธ์นี้มีอิทธิพลต่อวัฒนธรรม ทักษะพื้น บ้านและวัตถุดิบในการผลิต ผ้า ทอของอินโดนีเซียซึ่งผลิตทั้งผ้าฝ้ายพื้น ๆ ผ้าฝ้ายทิวจิตร ผ้าทอผสมเส้นใยไหม เส้นทองและเส้น เงิน มีชุดแต่งกายที่เป็นเอกลักษณ์เฉพาะประจำถิ่น

ผ้าทอโบราณของอินโดนีเซียมีหลายชนิด ได้แก่ ผ้ายก (Songket) ผ้ามัดหมี่ มัดหมี่เส้นยืน มัดหมี่เส้นพุ่ง และมัดหมี่ทั้งเส้นพุ่งและเส้นยืน

Songket หมายถึง ยกดิน เงินดิน ทองซึ่งผลิตในปาเลมบังมิงคาบาว และสมารินดา

ชาวอินโดนีเซียใช้ผ้าทอกันมากในชีวิตประจำวัน เช่น ผ้าโสร่ง (ผ้านุ่งผู้หญิง) ผ้าคลุมไหล่ ผ้าสำหรับห่มห่อและผูกเด็กเข้ากับตัว ผ้าคลุมผม ผ้ารัดเอว ถุงย่าม

- ผ้าเพเลไพ (Pelepai) หรือผ้าลวดลายเรื่อจากกลัมบุง ใช้แขวน ประตู หรือวางตกแต่ง ในงานแต่งงาน และพิธีชิลิปลายองคชาติ
- ผ้าบัว (Pua) จากกาลมันตัน ใช้แทนผนังในกระท่อมไม้ในงานและพิธีกรรม ซิดอมัคติ (Sidomukti) เป็นผ้ามัดหมี่ ใช้ในงานพิธีแต่งงานเท่านั้น
- ผ้ากริงซิง (Gringsing) ในบาห์ลี เป็นผ้ามัดหมี่ทั้งเส้นด้ายยืนและเส้นพุ่งใช้ในพิธีแสดง การอย่างเข้าสู่วัยผู้ใหญ่และหนุ่มสาว
- ผ้าเคนทัมปัน (Kain tampan) เป็นผ้าสีเหลี่ยมจัตุรัส เป็นผ้าที่ใช้แลกเปลี่ยนกันระหว่างญาติที่เกี่ยวข้องกันเพราะการแต่งงาน

ชาวอินโดนีเซีย แต่งกายโดยการนุ่งโสร่งปาเต๊ะ มาจากมาเลเซีย มีการทำโสร่งปาเต๊ะ หรือบาติก และเครื่องหนังที่ขึ้น ชื่อมาก

ผู้หญิง สวมเสื้อแขนยาวพอดิ คอแหลม ผ่าหน้าอกเข้ารูปเล็กน้อย ยาวปิดสะโพก เข้ากับ โสร่งที่เป็นลวดลาย ใช้สีสันทันเป็นทางบ้างดอกบ้าง ใช้ฝ้ายาว ๆ คล้องคอเช่นเดียวกับชาวมาเลเซีย ต่างกันที่คอเสื้อ ชาวมาเลเซียจะเป็นคออยู่ และเสื้อยาว

ผู้ชาย แต่งชุดสากล ผูกไทด์ลายผ้าปาเต๊ะ สวมหมวกคล้ายหมวกหนีบ

การแต่งกายของชาวเกาะมีลักษณะต่าง ๆ กัน คือ

การแต่งกายประจำชาติของชาวอินโดนีเซีย จะประกอบด้วย ผ้าถุงพันรอบกายแน่น เรียกว่า กากิน และเสื้อฟิตแขนยาว เรียกว่า กาบายะ วิธีการนุ่งผ้า และสีของเสื้อจะบอกได้ว่ามาจากส่วนใด ของ เกาะ ดังนี้

1. อัตเจ (สุมาตราเหนือ) เป็นพิธีการ ใช้เสื้อสีแดง กางเกงยาวสีดำ มีโสร่งนุ่งทับอีกทีหนึ่ง รัดเข็มขัด
2. ตาปานะลี (สุมาตรากลาง) สวมเสื้อแขนยาว บาญูรุง
3. มินังกาโน (สุมาตราตะวันตก) สวมเสื้อบางบาญูรุง แขนยาว นุ่งโสร่ง มีสไบเฉียง ใช้ผ้า โปก ศีรษะคล้ายรูปกระป๋อง
4. ปาเล็มปัง (สุมาตราใต้) เหมือนบาญูรุง
5. ปันยาร์ (กาลิมันตัน) ในพิธีต่าง ๆ ผ้าถุงสีแดง เสื้อแดงแขนยาว เสื้อ อยู่ในโสร่ง มี เครื่องประดับเพชร นิล จินดา
6. เมอนาโด (ซูลาเวสีเหนือ) ส่วนมากนับถือคริสต์ ต้องไปโบสถ์เสมอ จึงมักสวมเสื้อสีขาว ปัก ดอกที่ชายเสื้อ
7. มากาซาร์ (ซูลาเวสีใต้) เรียกชุดว่า “มายูโบโตะ” ชาวอินโดนีเซียนิยมกันมาก วยรุ่น นิยมสี ชมพู และสีแดง ผู้ใหญ่จะใช้สีเขียวมีแถบทอง
8. อัมบอน (มาลุก) เหมือนชุดสุมาตรา แต่สีขาว
9. ติมอร์ ตามประเพณีต้องสวมโสร่ง ห่มสไบเฉียง มีลายเส้นสีทอง และเงิน
10. บาห์ลี สวมโสร่ง มีเครื่องประดับศีรษะเป็นคอกลั่นทม
11. อีเรียนชยา แต่งกายด้วยสีเหลือง ผ้าถุงสีเขียว มีขนนกบนศีรษะ

การแต่งกายของชาวอินโดนีเซีย

ที่มา: http://www.lampangvc.ac.th/lvcasean/page_indonesiam.html[ออนไลน์]. วันที่ สืบค้น ๒๐ สิงหาคม ๒๕๕๗.

สัตว์ประจำชาติอาเซียนทั้ง ๑๐ ประเทศ

“ประเทศไทย”

“ช้าง” เป็นสัตว์ประจำชาติไทย ช้างถือเป็นสัตว์คู่บ้านคู่เมือง เนื่องจากคนไทยมีวิถีชีวิตที่ผูกพันกับช้างมาตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบัน ครั้งหนึ่งบนธงชาติไทยก็เคยมีรูปช้างปรากฏอยู่บนพื้นธงสีแดง กระทั่งในเดือนพฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๔๑ คณะรัฐมนตรีในสมัยนั้นได้มีมติเห็นชอบประกาศให้วันที่ ๑๓ มีนาคมของทุกปี เป็นวันอนุรักษ์ช้างไทย เพื่อให้คนไทยตระหนักถึงความสำคัญและการดำรงอยู่ของช้างไทย

“เมียนมาร์”

“เสือ” เป็นสัตว์ประจำชาติของประเทศเมียนมาร์ ลักษณะของเสือสามารถบ่งบอกได้ถึงความอุดมสมบูรณ์ของประเทศเมียนมาร์

“อินโดนีเซีย”

“มังกรโคโมโด” เป็นสัตว์ประจำชาติอินโดนีเซีย มังกรโคโมโดเป็นสัตว์เลื้อยคลานจำพวกกิ้งก่า (มี

ขนาดใหญ่ที่สุดในโลก) มังกรโคโมโดถือเป็นสัตว์เลื้อยคลานใกล้สูญพันธุ์ สามารถพบได้เฉพาะบนเกาะโคโมโด (Komodo Island) ซึ่งเป็นเกาะเล็กๆ ที่ไม่มีคนอาศัยอยู่ เนื่องจากเป็นเกาะภูเขาไฟกลางทะเล

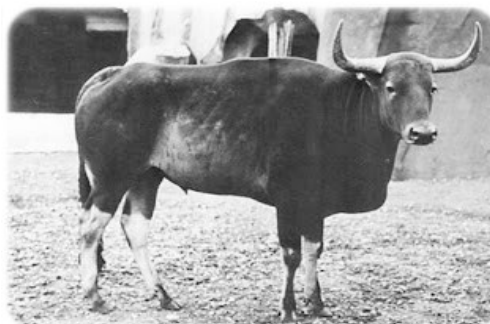
“ฟิลิปปินส์”

“กระปือ” เป็นสัตว์ประจำชาติฟิลิปปินส์ กระปือในภาษาตากาล็อกเรียกว่า คาราบาว สำหรับในประเทศฟิลิปปินส์เลี้ยงกระปือเพื่อใช้แรงงานในไร่ นา หรือใช้สำหรับการชักลากซุงออกจากป่า โดยลักษณะนิสัยพฤติกรรมของกระปือนั้น เมื่อว่างเว้นจากการถูกใช้งานมักจะชอบนอนแช่น้ำหรือแช่ปลักโคลนเพื่อเป็นการผ่อนคลายความร้อนของร่างกาย

“มาเลเซีย”

“เสือมลายู” เป็นสัตว์ประจำชาติมาเลเซีย เสือมลายูมีถิ่นฐานอยู่ทางตอนกลางและตอนใต้ของคาบสมุทรมลายู โดยจะเห็นสัญลักษณ์ของเสือมลายูได้จากบนตราแผ่นดินของประเทศมาเลเซีย ซึ่งเป็นการแสดงถึงพลังกำลังและความกล้าหาญของชาวมลายู อีกทั้งยังใช้เป็นชื่อเล่นของฟุตบอลทีมชาติมาเลเซียอีกด้วย

“กัมพูชา”

“กูปรี” หรือ “โคไพร” เป็นสัตว์ประจำชาติของประเทศกัมพูชา (เจ้าบรมมหาราชวังแห่งกัมพูชาทรงประกาศให้กูปรีเป็นสัตว์ประจำชาติของกัมพูชา) กูปรีเป็นสัตว์จำพวกกระทิงและวัวป่า มักอยู่รวมเป็นฝูง โดยฝูงหนึ่งอาจมากถึง ๒๐ ตัว กูปรีจัดว่าเป็นสัตว์เลี้ยงลูกด้วยนมที่พบเห็นได้ยากที่สุดชนิดหนึ่งของโลก พบได้ทางเหนือของประเทศกัมพูชา ทางใต้ของลาว ทางตะวันตกของเวียดนาม และทางตะวันออกของไทย ปัจจุบันไม่มีการรายงานการพบมานานแล้ว เชื่อว่าอาจจะยังพอมีหลงเหลืออยู่ในชายแดนไทยกับกัมพูชาแถบจังหวัดศรีสะเกษ ราวปี พ.ศ. ๒๕๐๗ มักจะมีข่าวว่าพบสัตว์ลักษณะคล้ายกูปรีอยู่บ่อยๆ แต่ก็ยังไม่มีหลักฐานยืนยันที่น่าเชื่อถือพอ นอกจากคำเล่าลือเท่านั้น

“สิงคโปร์”

“สิงโต” เป็นสัตว์ประจำชาติของประเทศสิงคโปร์ ซึ่งเป็นที่มาของชื่อประเทศ มาจากคำว่า สิงหปุระ (Singapura) เป็นภาษาสันสกฤต หมายถึงเมืองแห่งสิงโต ตามตำนานเล่าขานเจ้าผู้ครองนครแห่งปาเล็มบัง ปัจจุบันคือส่วนหนึ่งของอินโดนีเซีย ได้ออกเดินทางแสวงหาดินแดนใหม่เพื่อสร้างเมือง แต่เรือก็อัปปางลง พระองค์ได้ว่ายน้ำขึ้นฝั่ง แล้วก็เห็นสัตว์ชนิดหนึ่งมีรูปร่างลำตัวสีแดงหัวดำหัวคล้ายสิงโตหน้าอกขาว พระองค์จึงถามคนติดตามว่า สัตว์ตัวนั้นคืออะไรคนติดตามก็ตอบว่ามันคือสิงโต พระองค์จึงเปลี่ยนชื่อเกาะแห่งนั้นเสียใหม่ว่า สิงหปุระ ซึ่งจริงๆ แล้วสัตว์ชนิดนั้นอาจเป็นเสือ เพราะไม่มีหลักฐานว่ามีการพบสิงโตบนเกาะมาก่อน แต่ประเทศสิงคโปร์และสิงโตก็มีความเกี่ยวข้องกันนับจากนั้นเป็นต้นมา

ปัจจุบันบนตราแผ่นดินสิงคโปร์ มีสิงโตปรากฏอยู่เคียงคู่กับเสือโคร่ง โดยสิงโตด้านขวานั้นแทนประเทศสิงคโปร์ ส่วนเสือโคร่งด้านซ้ายนั้นแทนประเทศมาเลเซียแสดงถึงความสัมพันธ์ทางประวัติศาสตร์ของเกาะสิงคโปร์กับมาเลเซีย โดยสิงโตนั้นเป็นสัญลักษณ์แทนความกล้าหาญ พละกำลังและความดีเลิศ

“ลาว”

“ช้าง” เป็นสัตว์ประจำชาติประเทศลาว ช้างถือเป็นสัตว์คู่บ้านคู่เมืองที่มีความผูกพันกับชาวลาวเป็นอย่างยิ่ง ในอดีตลาวได้รับการเรียกขานว่าเป็นเมืองล้านช้าง แต่ปัจจุบันประชากรช้างในลาวอยู่ในภาวะวิกฤต รัฐบาลลาวจึงได้ฟื้นฟูและอนุรักษ์ช้างลาวไว้ โดยการจัดงานบุญช้างขึ้นเป็นประจำทุกปี

“บรูไน”

“เสือโคร่ง” เป็นสัตว์ประจำชาติบรูไน เสือโคร่งหรือเสือลายพาดกลอน เป็นสัตว์เลี้ยงลูกด้วยน้ำนม จัดเป็นสัตว์กินเนื้อ มีชื่อวิทยาศาสตร์ว่า *Panthera tigris* ในวงศ์ Felidae จัดเป็นสัตว์ที่มีขนาดใหญ่ที่สุดในวงศ์นี้ และเป็นเสือสายพันธุ์ที่ใหญ่ที่สุดด้วย (ขณะที่บางข้อมูลว่า บรูไน ไม่มีสัตว์ประจำชาติ)

“เวียดนาม”

“กระบือ” หรือควาย เป็นสัตว์ประจำชาติประเทศเวียดนาม สามารถพบเห็นได้ทางตอนใต้ของประเทศเวียดนาม

ที่มา: Copyright © ๒๐๑๑-๒๐๑๒, Aerobics Gym. All Rights Reserved.<http://๑๒๓.๒๔๒.๑๖๔.๑๓๓/aec/index.php/th/๒๐.ออนไลน์>. วันที่สืบค้น ๒๐ สิงหาคม ๒๕๕๗.